

Chương 246

Ta Nhớ Nhà

Lúc trước hắn đã không có ấn tượng tốt với Hoàng Nguyên và Đỗ Quyên. Nay thấy mẹ con Hoàng Chiêu Đệ bị hoạch tội mà Hoàng Nguyên không nói một tiếng, cũng không vì cô cô, biểu ca biện tố cầu tình, trên mặt cũng không có vẻ thương tâm, không đành lòng, nên nhận định bọn họ bạc tình bạc nghĩa, mình không có nhìn lầm bọn họ.

Hoàng Nguyên lại có ý nghĩ của mình.

Vô luận là Trần Thanh Đại hay là Nghiêm Phong và Dương Ngọc Hoa, đều do một tay hắn kế hoạch xách động, dùng để đối phó Diêu Kim Quý và Dương Ngọc Vinh. Diêu Kim Quý không hay ho, hắn cầu còn không được, sao lại vì bọn họ cầu tình! Huống chi Hoàng Chiêu Đệ, người cô cô này nhìn như vô hại, lại không chỉ một mà đến 2, 3 lần tính kế người nhà mẹ đẻ, chỉ vì nghĩ cho con trai của mình, không hề chú ý đến dưỡng dục tình thân, cũng làm tâm hắn lạnh.

Nhưng Dương Ngọc Vinh đối với hắn có ân cứu mệnh, không thể không đề ý.

Cho nên, hắn suy xét thế cục, chọn lấy tội “chiếm lấy con người” để cầu tình.

Đỗ Quyên vừa thấy biểu tình khinh bỉ của Cảnh phu tử, hiểu suy nghĩ trong lòng hắn. Đối với loại người đọc sách dối trá trơ trên này, phải giải thích dong dài lý sự để châm chọc hắn làm bộ làm tịch, chỉ có bề ngoài.

Cảnh phu tử nghe xong bực mình nhưng không thể nói gì, đành phải nhận không .

Hoàng Nguyên vì Dương Ngọc Vinh cầu tình, Triệu Ngự sử lại chưa sửa đổi phán quyết.

Trước khi cân nhắc mức hình phạt, hắn đã suy xét ân cứu mạng của Dương gia với Hoàng Nguyên. Nhưng Dương Ngọc Vinh tội đáng bị phạt: xâm chiếm đòi trà Vu gia đã bồi thường, không tới mức bị lưu đày, nhưng lại làm cho nhị lão Vu gia đánh mất tính mạng, không thể vãn hồi, đây là tội thứ nhất; thứ hai là cùng em vợ thông gian, không thể ẩn theo gian tình bình thường phán tù một năm rưỡi, mà phải ẩn theo “thân thuộc tương gian” mà phán xử. Đây là trọng tội. Nếu Dương Ngọc Vinh và Trần phu nhân là chú cháu dâu đồng tông “đồng tông = đồng họ, chú ruột thông dâm với cháu dâu,

cháu dâu theo họ chồng nên cùng họ với chú” hoặc là ông và cháu dâu, sẽ bị định phán tử hình; nhưng bọn hăn so với đồng tông thân thích xa chút, bởi vậy mới phán lưu đầy hoang đảo.

Nghe Triệu Ngự sử phân tích, Hoàng Nguyên không lời nào để nói, chỉ phải từ bỏ.

Tiếp, Triệu Ngự sử hướng Trần phu nhân, Hồ quản gia phán quyết.

Trần phu nhân lưu đầy hai năm, Hồ quản gia...

Tình hình đột biến, đám người Dương Ngọc Vinh trở tay không kịp, bị kích thích bối rối; nay phán quyết đã ra, mới cảm nhận được tai vạ đến rồi, một đám kinh hoàng.

Dương Ngọc Vinh khóc như cha mẹ chết. Trần phu nhân khóc kêu trời kêu đất. Diêu Kim Quý lo sợ không yên nhìn chung quanh. Hoàng Chiêu Đệ ngây ngốc không lời gì để nói...

Bất kể biểu hiện như thế nào đều đã muộn.

Cùng với Triệu Ngự sử ra lệnh một tiếng, bọn nha dịch như sói như hổ nhào lên, áp giải bọn họ đi ra ngoài.

Diêu Kim Quý bị lột quan phục, hơi giật mình nhìn Hoàng Nguyên.

Hoàng Nguyên không trốn tránh, cũng yên lặng nhìn lại hăn.

Thần sắc tự đắc, rõ ràng như nói với Diêu Kim Quý: hăn thắng! Kết quả này có sự thôi động sau lưng của hăn. Lần đường thăm trước Diêu Kim Quý không chịu triệt trượng, xuống tay quyết tuyệt, khi đó Hoàng Nguyên đã phát thề sẽ không bỏ qua hăn.

Tâm Diêu Kim Quý trầm xuống, chuyển qua nhìn Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên vẻ mặt thản nhiên vô vị, không có nửa điểm không đành lòng.

Đối với người tự làm tự chịu, nàng trước nay không hề rối rắm khó chịu.

Kiếp trước là như vậy, kiếp này vẫn là như thế.

Diêu Kim Quý mờ mịt hỏi hận: nếu không cùng Hoàng gia nháo, biểu đệ biểu muội này có thể thành bằng hữu của hăn, từ đó thêm chỗ dựa, tiền đồ càng sáng lạn?

Không có nếu!

Hoàng lão cha thấy nữ nhi và cháu ngoại rơi xuống tình trạng này, vạn loại oán giận cũng hóa thành không đành lòng, giờ chân muốn tiến lên, lại bị Hoàng Nguyên kéo lại.

Hăn thấp giọng nói: “Lúc này gia gia đi qua, còn muốn khuyên đại cô hỏi cái sao? Nàng sẽ không nhớ ơn. Gia gia không nghe thấy lúc này nàng nói gì à?”

Hoàng lão cha liền dừng chân.

Một chuyện nhà nháo đến kết quả này, hấn kinh hãi, tâm e ngại, đau lòng, mà không dám tùy ý nói chuyện, không dám tùy ý hành động. Hấn không hiểu chuyện thế sự và luật pháp, rất sợ lại rước lấy tai họa, bởi vậy suy yếu dựa vào đại nhi tử và cháu trai, không còn sức ra mặt nữa.

Người liên can bị áp đi xong, Lâm Xuân nhìn Hoàng Nguyên, vẻ mặt có chút khâm phục, còn có chút ý tứ hàm xúc khác, rất phức tạp. Lần này rời núi, hấn tận mắt nhận thức được chiêu giết người không thấy máu, không cần tự mình ra tay. Hấn cảm thấy, mình cần phải học rất nhiều.

Xoay người đối mặt Đỗ Quyên, cười, nhẹ giọng nói: “Đi thôi. Không sao.”

Đỗ Quyên gật gật đầu, cùng Hoàng Nguyên, 2 người 2 bên nâng gia gia dậy, đi.

Hoàng Lão Thực lại gọi nói: “Sao lại không có việc gì? Nguyên Nhi không có công danh thì làm thế nào?”

Hấn vẫn canh cánh trong lòng, cảm thấy đây là đại sự như trời sập.

Hoàng lão cha nghe xong thân mình run lên, cúi đầu buông mi, không dám nhìn cháu trai.

Bạn cùng trường của Hoàng Nguyên lúc này đều vây quanh, nghe vậy đều khuyên Hoàng Lão Thực, đều nói đây đã là trong cái rủi có cái may, là kết quả tốt nhất; còn nói Hoàng Nguyên muốn khảo cử nhân, thi tú tài lại một lần cũng rất dễ dàng.

Hoàng Nguyên trước trán an lão cha, sau đó gọi người nhà một lần nữa dập đầu với Triệu Ngự sử.

Triệu Ngự sử khẽ vuốt cằm, giáo huấn cha con ông cháu bọn họ vài câu, lệnh cho bọn họ sau này phải sinh sống cho tốt, mới phát tay truyền lui đường. Đợi Hoàng gia đi ra, hấn nhìn chăm chăm vào bóng dáng Đỗ Quyên xuất thần. Bên ngoài phủ nha, Nhậm Tam Hòa sớm đã rời đi.

Đỗ Quyên bọn họ sau khi rời khỏi, Lâm Đại Mãnh và Phùng Trường Thuận đều vây quanh, nghe được kết quả phán quyết, một phen thốn thức rồi cảm thấy may mắn không thôi Hoàng Nguyên rốt cuộc có thể về nhà!

Lập tức, Hoàng Nguyên cáo từ đám người Thẩm Vọng, trở lại khách sạn Phúc Tường.

Tới nơi đã thấy Hoàng Ly chống tay lên eo nhỏ đứng trước cửa tròn nơi bọn họ ở, như gió chỉ huy bọn tiểu nhị khách sạn lưu loát bung đồ ăn vào trong: “Nhanh lên! Ca ta sắp về tới.”

Chương quỹ đứng bên người cô gái nhỏ, dậm chân nói: “Hoàng cô nương, người đem đồ ăn bung hết tới nơi này, khách khứa phải làm sao? Sắp trưa rồi, khách muốn dùng cơm, người phải tới phòng bếp hỗ trợ.”

Hoàng Ly ngửa đầu, khí thế mười phần đối với hắn nói: “Chương quỹ, chúng ta dạy đầu bếp, không phải là đại trù của người. Dạy thì phải luyện tập. Nếu ta giúp bọn hắn làm, bọn họ không được luyện tập, vĩnh viễn đừng nghĩ đến có tay nghề nấu cơm. Còn có a, lúc trước đã nói rồi, người bao ăn bao ở. Ca, tỷ ta lên tòa tốn nhiều đầu óc, ta không thể chuẩn bị một bàn đồ ăn cho bọn họ ăn à? Lại không phải mỗi ngày đều như vậy, người còn đau lòng thành bộ dáng này, thật keo kiệt!”

Nàng ở khách sạn lãn lộn mấy ngày nay, xem như nhìn ra: kỹ thuật làm ăn bên trong nhiều môn đạo. Tỷ muội các nàng giúp khách sạn huấn luyện đại trù, chương quỹ cho chút thù lao không đáng kể chút nào, bởi vậy cô gái nhỏ cảm thấy rất thiệt thòi.

Chương quỹ phát hiện tiểu nha đầu này “miệng bằng tay, tay bằng miệng” quá lợi hại, không dám đắc tội nàng, rất sợ nàng không tận tâm dạy đầu bếp tay nghề, bởi vậy cười làm lành nói: “Hoàng cô nương, ta chỉ đến hỏi thúc một tiếng. Người nên chuẩn bị đồ ăn cho ca ca tỷ tỷ.”

Nói xong, đối với bọn tiểu nhị phát tay nói: “Nhanh lên, nhanh lên!”

Quay người lại, phát hiện đám người Hoàng Nguyên đã trở lại, vội vàng vui vẻ chạy tới nghênh nói: “Ai yêu! Hoàng tú tài trở lại? Quan tòa như thế nào?”

Đội Hoàng Nguyên mỉm cười gật đầu, hắn lập tức vỗ tay kêu lên: “Thắng! Đây chính là chuyện vui lớn nha! Ta và Hoàng cô nương chuẩn bị một bàn đồ ăn, chờ các người trở về ăn mừng đâu. Lão cha đều đối bụng rồi, mau đi vào ăn!”

Hoàng Ly nghe xong nhường mày vui mừng, mặc kệ chương quỹ đoạt công, lôi kéo Đỗ Quyên Hoàng Nguyên hỏi, vừa tiếp đón ông ngoại, gia gia đi vào ăn cơm, còn nói qua là nàng cô ý làm thức ăn ngon.

Đỗ Quyên thấy chương quỹ cố tạo khuôn mặt tươi cười, liếc mắt nhìn tiểu muội tử, mím môi nín cười.

Lập tức, mọi người đi tới phòng của Hoàng Lão Thực và Phùng Thị, giữa phòng quả nhiên bày một bàn đồ ăn, Phùng Thị đang bày bát đĩa, vì thế ngồi xuống ăn cơm.

Tuy Hoàng Nguyên bị cách đi tú tài công danh, chung quy xem như thắng kiện. Còn nữa, hắn lập đi lập lại với gia gia và cha mẹ là hắn có thể thi lại tú tài, tương lai còn muốn khảo cử nhân, tiến sĩ nữa, có thể mới cỗ vũ sĩ khí của thân nhân, làm cho bữa cơm này ăn vui vẻ ấm áp.

Nhưng vừa để bát xuống, hắn liền nói với Đỗ Quyên và cha mẹ là muốn đi tìm Trần Thanh Đại.

Hoàng lão cha nghe vậy cả giận: “Tìm nàng làm cái gì? Tự nàng bỏ đi, mắc mớ gì tới người? Họ Dương kia không phải thứ tốt lành gì, người còn cảm tạ hắn, bọn họ đều bị báo ứng đó! Người có phần tâm này, không bằng đi thăm cô cô người và Kim Quý. Tốt xấu gì cũng là cô cô người. Cho dù có sai, cũng tốt hơn người ngoài. Dương người còn không biết việc này, nếu biết được, nhất định sẽ nháo.”

Hoàng Lão Thực cũng nói: “Nguyên Nhi, mặc kệ nàng. Nương nàng không phải thứ hiền.”

Hoàng Nguyên nghiêm nghị nói: “Gia gia, Diêu Kim Quý có hôm nay đều là tự tìm. Tôn nhi không nói tới chuyện hắn và cô cô làm với chúng ta, chỉ nói hắn làm quan một phương, lại thu lợi từ Dương gia, tùy ý xử án, khiến mất hai mạng người. Đây chẳng lẽ là việc nhỏ? Tuy Thanh Đại tùy hứng nhưng chưa từng làm qua chuyện xấu. Nương nàng bị lưu đầy, nàng là một cô gái nhỏ, mang theo nha hoàn lưu lạc bên ngoài, sao ta có thể mặc kệ!”

Đỗ Quyên lo lắng hỏi: “Tìm được, người an bài nàng thế nào?”

Trần phu nhân là quả phụ, sau khi bị lưu đầy thì Trần Thanh Đại không có thân nhân trực hệ. Nếu Trần phu nhân không tư thông với Dương Ngọc Vinh thì tốt rồi, còn có thể đi Dương gia nhờ vào dì. Xảy ra chuyện này, Dương phu nhân sinh khí còn không kịp nữa, sao lại thu nhận nàng. Nếu Hoàng Nguyên thu lưu nàng, lại rơi vào tình cảnh xấu hổ.

Hoàng Nguyên cau mày nói: “Tìm được trước rồi nói. Trần gia còn có tộc nhân. Nếu nàng không muốn trở về, tốt xấu biết ở nơi nào cũng an tâm.”

Hắn biết rõ tìm đến Trần Thanh Đại sẽ thêm phiền toái, nhưng không thể bỏ mặc không để ý.

Đều trách Trần phu nhân, nếu nàng mạnh khỏe, hắn có thể bỏ mặc; nay lại không đành lòng.

Đang nói, Nhậm Tam Hòa trở lại.

Lý giải chi tiết xong, lại hỏi Đỗ Quyên một vài chuyện, liền định ra ba ngày sau sẽ về trong núi, bởi vậy chỉ cho Hoàng Nguyên ba ngày thời gian đi tìm người.

Đỗ Quyên vội nói nàng cùng khách sạn ký hợp đồng, chí ít phải dạy bọn hắn trừ nghệ một tháng tay nghề, nay còn tới hơn hai mươi ngày nữa.

Nói xong thấy sắc mặt Nhậm Tam Hòa không tốt, liền cười làm lành nói: “Tiểu dưỡng, chúng ta không dễ dàng đến phủ thành một chuyến, trước đó có nhiều chuyện cần phải lo, không có tâm tình đi dạo. Hiện tại không sao, nhất định phải để cha mẹ đi kiến thức. Còn có, đệ đệ phải cùng chúng ta trở về,

sinh ý của Nguyên Mộng Trai cũng cần an bài tốt. Còn có, chúng ta nếu tới, không bằng thuận tiện giúp đại tỷ làm chút đồ cưới. Nhất cử tam đắc, ăn ở đều không cần xài bạc, cũng không tính là hỏng việc.”

Nhậm Tam Hòa thấy nàng khẩn cầu nhìn mình, suy xét toàn diện như vậy, còn không chậm trễ kiểm bạc, trong lòng chua xót, cố ý sầm mặt nói: “Chơi mấy ngày cũng không phải không được, ta chỉ sợ các người lại gây chuyện, quay đầu lại thêm một vụ kiện thì chúng ta cũng đừng nghĩ trở về...”

Đỗ Quyên giận trách: “Ai yêu, tiểu dượng, người lời nói quá xui xẻo!”

Mọi người đều nở nụ cười.

Lâm Đại Mãnh nói: “Đợi thêm vài ngày nữa, ta cần phải đi về trước.”

Lâm Xuân nói: “Đại bá bá, người đi về trước đi, ta ở lại cùng Đỗ Quyên bọn họ.”

Lâm Đại Mãnh ngạc nhiên nói: “Người không ở thư viện đọc sách, trở về làm cái gì?”

Lâm Xuân ghen lời, nhãn châu chuyển động, nói: “Ta nhớ nhà. Tối qua còn mơ thấy cha ta nữa. Ta muốn đi về trước xem rồi trở ra đọc sách.”

Mọi người đầu tiên là sững sốt, tiếp liền ồn ào cười ha hả.

Chương 247

Tương Lai Âm Áp

Lâm Đại Mãnh nhìn đứa cháu đã trưởng thành, nhưng khuôn mặt như trước vẫn còn vẻ ngây thơ, nhin cười nói: “Người có có nhớ cha người hay không ta không biết, nhưng cha người nhất định sẽ nhớ người. Người về nhà một chuyến cũng tốt, cho hắn nhìn thấy người, bằng không hắn ăn ngủ không yên, nói không chừng đòi chạy đến phủ thành thăm người.”

Lâm Xuân vốn định cùng Đỗ Quyên về nhà, mới lấy cớ nói nhớ nhà.

Ai ngờ nói như vậy, trong đầu hiện lên hình ảnh cha mẹ và các huynh đệ, mới phát hiện đã lâu không nghe thấy Đại Đầu cha cảm rằm, nhất thời lòng tưởng niệm dâng lên thật muốn về tới ngay lập tức.

Hắn hoài niệm nói: “Ta chính là nghĩ như vậy. Ta cũng nhớ nương nữa!”

Cái này, ngay cả Đỗ Quyên cũng cười văng lên, nhìn hắn lại có chút không đành lòng.

Tạ Hoàng Tiểu Bảo, Lâm Xuân, bao gồm cả Đỗ Quyên nàng, mặc dù chỉ là đứa nhỏ gia đình nông dân, bình thường quen chạy nhảy, nhưng đều được cha mẹ phụng ở lòng bàn tay lớn lên, đối với cảm tình gia đình mạnh mẽ hơn đứa nhỏ nhà giàu nhiều. Đứa nhỏ gia đình nhà giàu bởi vì lễ pháp trói buộc, từ lúc sinh ra đã bị hạ nhân vây quanh hầu hạ, cảm tình với thân nhân không nồng đậm như vậy.

Ở tuổi của Lâm Xuân bây giờ, ở kiếp trước nàng đang là học sinh trung học.

Đi học xa nhà như vậy, tương đương ở nội trú trong trường.

Nàng liền đối với hắn dặn dò: “Mấy ngày nay người tìm hiểu đại khái tình huống thư viện, sau đó cùng chúng ta trở về một chuyến, đem tình hình nói rõ ràng với cha mẹ người, làm cho bọn họ thấy người, trở ra bọn họ cũng an tâm.”

Lâm Xuân gật đầu, thâm có quyết định.

Đỗ Quyên còn nói, muốn nhân cơ hội này giúp hắn đem đệm chăn quần áo giày dép, ngay cả đồ mùa đông đều chuẩn bị tốt, đỡ phải đến lúc cần lại không có đồ dùng.

Phùng Thị cũng vội vàng gật đầu, nói: “Nói rất đúng. Dù sao chúng ta cũng nhàn rồi, giúp người chuẩn bị mọi thứ xong, trở về thấy mẹ người cũng

để nói chuyện. Bằng không nàng sẽ trách ta không coi chừng chiếu cố người. Bình thường các người đều giúp đỡ nhà chúng ta.”

Lâm Đại Mãnh nghe xong càng yên tâm, vỗ vai Lâm Xuân nói: “Vậy thì tốt rồi. Người an tâm ở đây đọc sách, qua vài ngày về cùng sư phó người. Ta đi trước một bước, nói cho mọi người biết tình huống, để bọn họ đừng sốt ruột. Hoàng đại nương và Tước Nhi khẳng định nóng nảy, cũng nên nói một tiếng với các nàng.”

Mọi người đều gật đầu nói đúng.

Hoàng Nguyên thấy vì Lâm Xuân ở lại đọc sách, mọi người thân thiết như vậy, trong lòng hơi chua.

Ngắn ngủi nửa tháng công phu, hẳn trải qua biến đổi nhân sinh lớn, tâm tính cũng nhanh chóng thay đổi.

“Lâm Xuân, đừng không tiền đồ như vậy! Lúc lần đầu tới đây, ta mới 9 tuổi. Người đã bao lớn còn nói nhớ nhà, không sợ người ta chê cười!”

Hắn nhớ tới năm xưa mới tới phủ thành, thực không phải tư vị.

Đỗ Quyên vội giải thích: “Người mới đến chắc cũng là nhớ nhà đúng không? Thời gian dài mới đỡ hơn. Lâm Xuân chưa từng đi xa, chưa từng rời cha mẹ, mới bắt đầu không quen cũng là bình thường. Về sau chắc chắn sẽ không. Hắn và Cửu Nhi có khi ở trên núi mấy ngày, trước nay gan không nhỏ không sợ hãi, nhớ nhà chỉ là không quen mà thôi.”

Hoàng Nguyên thấy nàng một bộ bao dung bảo hộ, cảm giác thập phần quái dị.

Phảng phất, Lâm Xuân mới là đệ đệ của hắn, hoặc là con cháu.

Lâm Xuân từ nhỏ đã quen biểu hiện chỉ bảo bao dung của Đỗ Quyên, bởi vậy không lưu tâm, chỉ cười ngây ngô, còn hơi mang chút ngượng ngùng, cũng cảm thấy mình nhớ cha mẹ thật không có tiền đồ.

Hoàng Tiểu Bảo đối với chuyện Lâm Xuân có thể đi thư viện đọc sách, thập phần hâm mộ.

Hoàng Ly cũng rất hâm mộ, oán giận nói mình không phải là con trai, không thể đến trường.

Hoàng Nguyên trong lòng vừa động, nói: “Đây cũng không phải là việc khó gì. Chờ ta trở về, ta không biết làm ruộng trồng trot, thì ở trong thôn mở tư thực, dạy đám trẻ trong thôn đọc sách. 'Học vô trường ấu' (sự học không phân già trẻ), Tiểu Bảo ca ca cũng có thể đi học. Hoàng Ly người càng không cần gấp, ta ở nhà lúc nào cũng có thể dạy người.”

Đỗ Quyên vỗ tay nói: “Ta đang có ý này.”

Lâm Đại Mãnh và Nhậm Tam Hòa liếc nhau, đập bàn cười to nói: “Đây chính là chuyện tốt! Cháu, cứ quyết định như vậy đi. Ta đi về trước tìm người xây dựng tư thực. Nhà các người quá nhỏ, khai giảng đường khăng định không được. Nhà chúng ta có chỗ, chỉ sợ người ở nhà người khác không quen, vẫn nên xây nhà khác tốt một chút. Thôn Thanh Tuyền cái khác không có, đầu gỗ cục đá thì rất nhiều. Thợ mộc, thợ đá, thợ ngói cũng không thiếu, xây một gian học đường thực dễ dàng. Đây cũng là chuyện tốt, nói vậy mọi người đều vui vẻ hỗ trợ, xây lên rất nhanh. Người dạy đám trẻ trong thôn đọc sách, mọi người sẽ giao phí dụng. Có bạc giao bạc, không bạc thì cho lương thực, một năm ăn mặc chi phí đều không cần lo. Người gia trồng trọt cũng không cần người bận tâm, đều có người hỗ trợ.”

Hắn thân là lý chính, lại có chút kiến thức năng lực, Hoàng Nguyên bắt quá chỉ đề một câu, trong chớp mắt hắn đem tất cả hạng mục sự việc đều an bài thỏa đáng, vì thôn Thanh Tuyền sắp kế hoạch tương lai.

Vừa nói, vừa xoay mặt nhìn nọt Hoàng lão cha và Hoàng Lão Thực nói: “Lão cha, Lão Thực huynh đệ, nhìn xem cháu trai kìa Hoàng gia ra người, thôn chúng ta sẽ có danh vọng ! Ai so được chứ? Tương lai thi cử nhân tiến sĩ càng ghê gớm hơn!”

Hoàng lão cha nghe xong mười vạn lỗ chân lông trên người đều chính tề để chịu, thoải mái cực.

Một bụng phiền muộn bởi vì kiện tụng mấy ngày nay không cánh mà bay, mối lo cho con gái và cháu ngoại cũng quên bằng, chỉ biết cười, nét mặt già nua như đóa cúc hoa nở rộ.

Cười còn không quên liếc nhìn Phùng Trường Thuận, thần sắc thập phần đắc ý Hoàng gia rốt cuộc có người vượt qua Phùng gia.

Phùng Trường Thuận biết tâm tư hắn, thâm thúy cười nói: “Thân gia, người nhìn chăm chăm ta làm chi? Nguyên Nhi tốt, đó cũng là cháu ngoại ta, trên mặt ta cũng có quang. Ta mới không keo kiệt như vậy đâu, vì hắn là cháu trai Hoàng gia người mà mất hứng. Cháu trai này không phải của hai ta sao!”

Mọi người nghe xong đều cười ha ha.

Hoàng lão cha cảm thấy thân gia dùng cách khác biểu lộ sự chịu thua với mình, càng cao hứng.

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị nhìn chăm chăm con trai không khác gì kẻ dở hơi vậy.

Đỗ Quyên nhìn thấy thần sắc của bọn họ, cố ý giận dữ nói: “Hoàng Ly, từ nay về sau nhà chúng ta thêm một thiếu gia, ba tỷ muội chúng ta đều phải đứng qua một bên. Nhà đầu trưởng thành là con người ta, nhi tử mới là của chính mình, có thể rạng rỡ môn hộ. Người suy nghĩ xem cha mẹ sẽ như thế

nào? Có ăn ngon uống ngon khăng định dành cho hấn trước, ngày lành không có rồi!”

Đây là lời năm xưa Hoàng lão cha nói.

Hoàng Ly nghe xong nhất thời nóng nảy, chạy đến bên người Hoàng Lão Thực, ôm hấn cánh tay lắc lắc chu môi nói: “Cha, không cho người thiên vị ca ca, phải thương ta như trước!”

Hoàng Lão Thực cười không khép được miệng, nói chuyện lưu loát, “Không thiên vị, đều thương!”

Phùng Thị đứng dậy thu thập bát đĩa, thấy vậy quát tiểu khuê nữ nói: “Đã lớn như vậy, còn ra bộ dáng gì! Còn không thu bát đó, giữ lại một buổi tối người liếm sạch bát hả?” Vừa liếc Đỗ Quyên, “Người chỉ nói bừa! Người không khi dễ đệ đệ người đã là chuyện tốt rồi.”

Đỗ Quyên nhanh chóng đứng dậy hỗ trợ, vừa kêu oan: “Ta có bản lĩnh khi dễ hấn sao?”

Người đệ đệ không phải là đèn cạn dầu, nàng muốn khi dễ cũng khó.

Hoàng Tiểu Bảo nhìn có chút hả hê nói: “Sao người không bản lĩnh chứ? Một ngày nào đó người và Hoàng Ly đê Hoàng Nguyên dưới đất đánh một trận, ta không hề ngạc nhiên.” Lại hướng Hoàng Nguyên đỏi, “Đến lúc đó ta hỗ trợ người.”

Mọi người nghe xong lần nữa âm âm cười to.

Hoàng Nguyên cũng cười.

Đôi mắt với cảnh tượng ấm áp này, hấn cũng kiêu ngạo, nhưng nhiều nhất là được coi trọng, tất cả cố gắng đều có người để ý, vui sướng hay khó khăn đều có người chia sẻ, những điều này trước đây hấn chưa từng thể nghiệm.

Trong đầu hấn không tự giác hiện lên cảnh tượng sinh hoạt nông gia, một ngôi nhà tranh với hàng rào bằng trúc, gà gáy chó sủa, huynh đệ tỷ muội hòa thuận thân thiết, lại có lãng đăng tiếng đọc sách lọt vào tai...

Tỉnh lại từ trong mơ màng, 3 mẹ con nàng thu dọn bàn sạch sẽ, rót trà đến.

Đỗ Quyên đầu tiên bung một ly nước trắng cho Hoàng lão cha, nói: “Gia gia, người còn đang uống thuốc, đừng uống trà. Tiểu dưỡng lúc trở lại, săn mấy con vịt, ta đang nấu canh, buổi tối người uống một chén.”

Hoàng lão cha vội gạt đầu tiếp nhận cái cốc, bộ dáng vui vẻ.

Hoàng Ly rót trà cho những người khác. Đang uống, bên ngoài một quan sai đến tìm Lâm Xuân, nói ngự sử đại nhân cho mời.

Mọi người nghe xong hai mặt nhìn nhau.

Hoàng Nguyên vội đi ra ngoài hỏi chuyện gì.

Người tới rất cung kính trả lời: “Tiểu nhân cũng không biết, chỉ phụng mệnh đến thỉnh Lâm tiểu đệ đi thư viện, đại nhân và các vị phu tử đều ở đó chờ.”

Lâm Xuân nghe xong tuy nghi hoặc, nhưng không kích động, nói với đám người Lâm Đại Mãnh: “Ta đi xem sao. Đại nhân chắc chắn có chuyện muốn hỏi.”

Đỗ Quyên không yên lòng, ý bảo Hoàng Nguyên đi cùng hẳn.

Hoàng Nguyên khó xử nói, hẳn cần đi ra ngoài tìm Trần Thanh Đại.

Đỗ Quyên nghe thế mới nhớ tới, ngay cả hẳn đi ra ngoài cũng không yên lòng.

Cuối cùng, vẫn là Lâm Đại Mãnh bồi Lâm Xuân đi thư viện.

Lúc này, Hoàng Nguyên mới chịu động thân, Đỗ Quyên vội nói nàng đi với hẳn.

Hoàng Lão Thực, Phùng Thị cũng không yên lòng Hoàng Nguyên. Hoàng Lão Thực nói hẳn cũng đi. Hoàng lão cha đưa ánh mắt ném về phía Nhậm Tam Hòa do hẳn đi theo Hoàng Nguyên là thỏa đáng nhất, nhưng hẳn không dám mở miệng làm phiền Nhậm Tam Hòa.

Thấy vậy, Nhậm Tam Hòa không vui nói: “trước đây hẳn đều qua như vậy, hiện tại các người không yên lòng, vậy sau này phải làm thế nào đây?”

Hẳn không muốn giống như tên tùy tùng che chở cho đứa con trai Hoàng gia mới nhận về. Hẳn chỉ muốn canh chừng Đỗ Quyên. Lại nói, sáng hôm đó thái độ ngự sử đại nhân rất kỳ quái, làm cho hẳn có chút bất an.

Hoàng Nguyên vội nói hẳn có tên tiểu đồng Lý Khánh bồi là được, không cần làm phiền tiểu dưỡng; còn nói một đám người còn ở khách điểm, hẳn không yên tâm mà đi; có tiểu dưỡng canh chừng, hẳn có thể an tâm ra ngoài tìm người.

Nhậm Tam Hòa nghe xong hài lòng gật đầu, nói nam tử hán nê có đảm đương như vậy .

Đúng lúc này, Tầm Hư Cự tới.

Hẳn đặc biệt dẫn rất nhiều tùy tùng đến, nói cùng Hoàng Nguyên đi tìm người.

Hoàng gia nhất thời vô cùng cảm kích, Đỗ Quyên cũng bận rộn tạ hẳn.

Tầm Hư Cự nhìn nàng mỉm cười nói: “Hoàng cô nương không cần khách khí. Ta và Hoàng huynh từ trước đến nay thân như huynh đệ, giúp một tay cũng là nên. Ta cũng thường có chuyện làm phiền hẳn.”

Đỗ Quyên nghe xong cao hứng cười.

Mặc kệ như thế nào, có một hai bạn thân chi giao, luôn không sai.

Nhậm Tam Hòa thấy ánh mắt Tả Hư Cực lờ lờ nhìn Đỗ Quyên, mặt trầm xuống, lập tức nói với Hoàng Nguyên: “Nếu như vậy, các người nhanh chóng đi đi. Tiếp tục trì hoãn, Trần cô nương chạy xa hơn, càng khó tìm.”

Hoàng Nguyên thấy hấn biến sắc mặt, thầm đoán được lý do, vội vàng đứng dậy cáo từ cha mẹ, gia gia, kéo Tả Hư Cực đi.

Đợi người đi hết, Đỗ Quyên hầu hạ gia gia nghỉ ngơi trước, sau đó mới cùng Hoàng Ly đi tới nhà bếp khách sạn dạy đầu bếp, vừa chuẩn bị cơm chiều.

Lúc chạng vạng, Lâm Đại Mãnh và Lâm Xuân trở lại.

Lâm Đại Mãnh đầy nét vui mừng, Lâm Xuân cũng mỉm cười, vừa nhìn là biết có chuyện tốt.

Chương 248

Tiểu Hà Lộ Ra Sừng Nhọn

Lâm Xuân chạy vào phòng bếp khách sạn lớn, gọi: “Đỗ Quyên!”

Đỗ Quyên đang bận rộn trước bếp lò, xoay người, thấy mi mắt hấn đều tươi cười trong sáng, vội vàng hỏi: “Thế nào?”

Miệng hỏi, trong lòng đã khẳng định là tin tốt.

Lâm Xuân đang định nói chuyện, Đỗ Quyên kinh hoảng nói: “Ai nha, đợi một chút, ta đang xào rau...”, rồi nghiêng thân mình nhìn vào nồi, “Được rồi, có thể múc ra.”

Vừa nói, tay phải vừa huy động muôi đảo, tay trái nhận lấy cái đĩa đầu bếp kê bên đưa qua, ba hai muôi xúc hết ngó sen trong nồi ra.

Lâm Xuân thấy trong phòng bếp khói dầu tràn ngập, hơi nóng bốc lên. Đỗ Quyên và Hoàng Ly ai nấy tự chiếm lấy một bệ bếp, vừa xào rau vừa giảng giải, quần áo sau lưng đều ướt sũng. Hai hán tử trung niên và vợ chương quỹ vây quanh các nàng, khoa tay múa chân, hỏi cái này hỏi . Tiểu nhị hấp tấp chạy ra chạy vào bung thức ăn, còn không ngừng đưa vào thực đơn khách gọi, thúc giục, nói khách phòng số mấy gọi những món gì, rồi nhào bột, thái rau, nhóm lửa ... Toàn bộ phòng bếp người đến người đi, nóng hừng hực, lúc này mất hứng.

Hấn thu lại tươi cười, sầm mặt nói với vợ chương quỹ: “Chương quỹ nương tử, các nàng là dạy trù nghệ cho các người, không phải giúp các người làm đầu bếp. Sao dạy một buổi chiều, đến buổi tối còn muốn các nàng làm? Chính các người không làm, như thế nào học tay nghề?”

Vợ chương quỹ vội nói: “Hoàng cô nương muốn đích thân làm...”

Lâm Xuân ngắt lời nàng, cất cao giọng nói: “Các người nên tự mình làm! Làm xong, ném thử, suy nghĩ một chút: nếu tốt thì tốt chỗ nào; nếu không tốt, vì sao không tốt. Là dầu nhiều hay là muối nhiều, là không xào chín hay là xào cháy, là lửa lớn hay là lửa nhỏ... Chỉ có nghĩ nhiều, lần tới mới có thể cải tiến. 'Học nhi bất tư tắc vãng, tư nhi bất học tắc đãi’*, mặc kệ học cái gì đều giống nhau, đều phải dụng tâm cân nhắc, luyện tập, còn phải suy một ra ba. Nếu không chăm chỉ luyện tập, một đời cũng học không được!”

* Học mà không nghĩ thì mất hết, nghĩ mà không học thì kém cỏi.

Hấn thực nổi giận, nhận định bọn họ không chịu dụng tâm học mới vụng về như thế.

Bởi vì bọn họ vụng về mới hại tý muối Đỗ Quyên mệt nhọc.

Mặc kệ làm nghề gì, đều là đồ đệ hầu hạ sư phó, nào có chuyện làm sư phó cực khổ như vậy? Cho nên hẳn rất phần nộ, đem chuyện học tập tâm đắc của mình ra giáo huấn bọn họ, rất có tư thế.

Vợ chường quĩ và 2 đầu bếp nghe xong liên tục gật đầu.

Bọn họ thập phần khâm phục Lâm Xuân có thể nói rất nội hàm và “nhà nghề” như vậy, cho rằng hẳn cũng là cao thủ.

Đỗ Quyên thấy đầu bếp bị Lâm Xuân chấn trụ, bật cười.

Lâm Xuân lại không cười, nói với nàng: “Theo quy định, lúc này các ngươi nên kết thúc công việc. Cơm chiều do bọn họ làm.” rồi hướng về Hoàng Ly kêu, “Hoàng Ly, đi!”

Hắn không muốn các nàng bị vợ chường quĩ sai sử.

Đỗ Quyên cười giải thích: “Ta làm cho chúng ta ăn.”

Vợ chường quĩ cũng vội vàng nói: “Hoàng cô nương làm cơm chiều cho nhà các ngươi. Chúng ta chỉ xem, không để cho nàng làm đồ ăn cho khách sạn. Đồ ăn của khách đều do chúng ta làm.”

Lâm Xuân nghe xong sắc mặt mới tốt hơn chút.

Hắn hỏi Đỗ Quyên, làm xong chưa, có cần giúp một tay không.

Đỗ Quyên chỉ vào đĩa ngó sen nói: “Ngươi bung cái này trở về. Còn hai món ăn và một canh, nấu xong chúng ta trở về.”

Lâm Xuân quyết đoán nói: “Để bọn họ làm, hai ngươi đi về trước rửa mặt, nghỉ một lát. Chúng ta không nhất định phải ăn món ngươi nấu. Để cho bọn họ làm, một là cho bọn họ cơ hội luyện tập, luyện nhiều mới tiến bộ; thứ hai, 'Có việc, đệ tử phục kỳ lao' (có việc, đệ tử phải ra sức), bọn họ hẳn nên làm cho sư phó ăn; thứ ba, tuy ta không biết nấu ăn nhưng biết thưởng thức, cho bọn họ nấu ta thử, ta thử là biết ngon hay không.”

Đỗ Quyên thấy miệng hắn không ngừng khép mở, nói một chuỗi dài, có lý có cứ, không khỏi mím môi cười.

“Cũng tốt, thì nhường cơ hội cho các ngươi.”

Nàng nói với vợ chường quĩ và 2 đầu bếp.

2 đầu bếp vội nói làm ngay, Hoàng cô nương chỉ cần ở bên nhìn là được.

Lâm Xuân trợn mắt nói: “Nhìn cái gì! Đều nhìn cả một buổi chiều, trước kia cũng đã nhìn nhiều ngày, còn phải nhìn? Ngươi làm, ta đến thử. Chuyện bao lớn, nấu hư bị chém đầu sao?”

Vừa bung đồ ăn, vừa đẩy Đỗ Quyên đi ra ngoài, vừa kêu Hoàng Ly.

Ra khỏi phòng bếp, Đỗ Quyên và Hoàng Ly đồng loạt bật cười.

Lâm Xuân nói: “Cười cái gì? Sớm nên như vậy. Các người phải nhớ kỹ: các người là sư phó! Sư phó chính là trưởng bối, nên để đệ tử hầu hạ. Sư phó của ta nói, người có nhìn thấy ta cãi lời lần nào chưa?”

Một đường chỉ bảo, trở lại viện bọn họ thuê.

Lâm Xuân buông đồ ăn, đi tới giếng múc nước cho 2 chị em Đỗ Quyên rửa mặt, nói: “Các người không cần đi. Ta và Tiểu Bảo ca canh chừng bọn họ, nấu xong sẽ bung về. Nếu nếm không ngon sẽ kêu bọn họ làm lại. Chúng ta chỉ quản ăn. Đây là chuyện bọn họ phải làm.”

Đỗ Quyên lau mặt, nước lạnh đặc biệt thoải mái, cười híp mắt nói: “Đi thôi, đi thôi! Dù sao mấy món chính ta đã làm xong, còn lại vài món phụ thôi.”

Vì thế, Lâm Xuân liền kéo Hoàng Tiểu Bảo đi phòng bếp.

Chưởng quỹ lúc này có mặt, thấy tỷ muội Đỗ Quyên đứng giờ kết thúc công việc, nhin không được oán giận nói: “Cũng không biết những người này xảy ra chuyện gì. Rõ ràng là người nghèo khô trong núi còn treo giá. 2 cô nương làm thêm chút việc, mỗi một người đều mất hứng.”

Nhưng hẳn lại không dám đắc tội bọn họ.

Không nói Hoàng Nguyên và 2 bạn thân của hắn, ngay cả Lâm Xuân cũng được Chu phu tử ở thư viện thu làm đệ tử, nghe nói ngự sử đại nhân cũng để mắt tới hắn, buổi chiều còn phái người đến thỉnh hắn đi nữa.

Hậu viện, đám người Đỗ Quyên đang ăn cơm.

Mọi người vừa ăn cơm, vừa nghe Lâm Xuân thuật lại chuyện ở thư viện.

Thì ra, Cảnh phu tử bị Triệu Ngự sử làm mất mặt, trong lòng không thoải mái nhưng không dám đối kháng với hắn, liền theo dõi Lâm Xuân. Hắn nghe nói Lâm Xuân điếu 4 tấm bình phong cho Triệu Ngự sử, nói thẳng là muốn xem. Vì sợ Triệu Ngự sử cự tuyệt, nên đem chuyện Lâm Xuân đánh giá tranh của hắn nói ra, ý tứ muốn thử xem hắn có bản lĩnh gì hay căn bản chỉ là hồ ngôn loạn ngữ.

Triệu Ngự sử thấy hắn chưa thấy quan tài không đổ lệ, hơn nữa mình cũng có ý khác, nên không nói hai lời, sai người đưa bình phong đến thư viện, thỉnh những bậc túc nho danh sĩ cùng nhau bình luận.

Kết quả, dĩ nhiên là gây chấn động.

Cảnh phu tử không thể tin được bình phong làm ra từ tay thiếu niên mười mấy tuổi.

Triệu Ngự sử lại sai người kêu Lâm Xuân tới, trước mặt mọi người giải thích câu tứ sáng tác bình phong và sở trường đao pháp.

Hắn vừa nói, mọi người không ngừng hỏi.

Vốn câu hỏi chỉ liên quan tới điều khắc gỗ, sau đó biến thành khảo sát học thức Lâm Xuân.

Sau một hồi khảo sát, mọi người đều phát hiện: thiếu niên sơn thôn này chẳng những rất có thiên phú, giải thích độc đáo, hơn nữa học đầy bụng kinh sử văn chương, cũng có tri thức truy nguyên. Cảnh này khiến bọn họ chấn động.

Tâm Cảnh phu tử càng như trên chảo nóng, muốn gây chuyện, nhưng không bắt bẻ được.

Lâm Xuân còn nhỏ đã có thành tựu và tiêu chuẩn như vậy, cứ chỉ lại giản dị tự nhiên, không nóng vội, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, không hề có sự quẫn bách và thô tục của người xuất thân nông thôn, học ở thư viện sẽ làm một học sinh nổi bật.

Hắn hỏi hận và khó chịu, nhưng chuyện đã xảy ra không thể cứu vãn, bởi vậy thủy chung không thể thích Lâm Xuân nổi.

Viện trưởng thư viện Kinh Châu đưa ánh mắt tán thưởng về phía Chu phu tử, tựa chúc mừng hắn thu được một đệ tử đắc ý, vừa hỏi Lâm Xuân có thể làm “Hồ gươm rừng núi, muôn thú kinh hoàng” trên tấm lớn hơn được không? Nói là muốn khắc tại sảnh chính phía trên luận giảng đường, để cổ vũ học sinh.

Triệu Ngự sử lập tức nói: “Đúng vậy. Bản quan cũng đang định nói việc này. Tấm bình phong này quá nhỏ, tinh xảo linh động có thừa, nhưng không đủ khí thế vì kết cấu quá nhỏ. Nếu triển khai ắt sẽ làm một tác phẩm kinh tâm động phách. Ngươi có chắc là làm được không?”

Lâm Xuân gật đầu, nói cần nhiều thời gian hơn, khẳng định phải hết mười ngày nửa tháng.

Còn có, mấu chốt làm phải tìm được vật liệu gỗ thích hợp.

Triệu Ngự sử đưa mắt về phía Tả tuần phủ.

Tả tuần phủ lập tức tỏ vẻ. Tả gia thu không ít nam mộc, có thể để cho Lâm Xuân chọn lựa.

Trần tri phủ vội nói Thảm gia cũng có, cũng toàn lực cung ứng cho Lâm Xuân lựa chọn.

Triệu Ngự sử liền phân phó Lâm Xuân điêu trên tấm lớn hơn “Mặt trời đỏ mới lên, ánh sáng rực rỡ”, nói hắn muốn mang về kinh thành, đưa đến Quốc Tử Giám.

Tả tuần phủ và phu tử thư viện nghe xong sắc mặt khác nhau, đánh giá Lâm Xuân lần nữa.

Triệu Ngự sử làm như không thấy, nói với Lâm Xuân, ngày mai hẳn phải đi xuống các châu, nửa tháng sau trở về. Lúc đi ngang qua phủ thành Kinh châu sẽ tới lấy mộc điếu.

Vì thế, Lâm Xuân cùng bọn họ thương định thước tác xong, liền đi Tầm phủ và Thẩm phủ tuyển vật liệu gỗ.

Mọi người nghe xong, còn chưa kịp nói chuyện, Hoàng Ly đầu tiên hỏi: “Xuân Sinh ca ca, người giúp bọn hắn làm cái này làm , bọn họ cho người bao nhiêu bạc?”

Bé gái hỏi thập phần nghiêm túc, cũng thực thân thiết.

Lâm Xuân nghe xong sững sốt, rất nhanh đáp: “Không bạc.”

Hoàng Ly giật mình nói: “Không bạc? Tắm bình phong kia người làm nhiều ngày như vậy, còn ra gỗ; bây giờ lại muốn làm tắm lớn hơn, một bức phải hết nửa tháng, đều làm không à? Đây không phải là khi dễ nông dân ta sao!”

Lâm Đại Mãnh nhìn không được, ha hả cười rộ lên, ngay cả Nhậm Tam Hòa cũng cười.

Đỗ Quyên nhéo má muội muội, sảng giọng: “Người chỉ nhớ tiền thôi! Người ta để Lâm Xuân đặt tác phẩm của hắn tại thư viện, Quốc Tử Giám, đó là vinh diệu lớn! Người cho rằng ai cũng có cơ hội như vậy hả? Có người còn chịu trả thêm tiền, nhưng làm không tốt người ta còn không cần đâu!”

Hoàng Ly nghe xong nghi hoặc, “Thật sự? Việc này thực có mặt mũi?”

Đỗ Quyên dùng sức gật đầu nói: “Đương nhiên có mặt mũi! Đó là mặt mũi như trời đó.”

Nói xong cười nhìn Lâm Xuân, vẻ mặt vui vẻ, so với chuyện mình lộ mặt còn vui vẻ hơn.

Lâm Xuân cũng cười, nói: “Cũng không phải làm không. Viện trưởng nói, thời gian ta học ở thư viện, ăn ở phí dụng đều miễn, bảo ta có khó khăn gì thì nói cho hắn biết.”

Chắc là viện trưởng cho rằng nhà hắn thực bần hàn, nên mới nói như vậy.

Hoàng Ly nghe thế mới thoải mái, lại siêng năng truy vấn những chuyện khác.

Lâm Đại Mãnh nhìn cháu, thập phần tự hào.

Lúc trước hắn khen Hoàng Nguyên, nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy: vô luận là Lâm Xuân hay là Cửu Nhi, đều không kém Hoàng Nguyên.

Những ngày sau đó, buổi sáng Lâm Xuân tới thư viện nghe phu tử giảng bài, buổi chiều trở về, phác họa trừ bị mộc điếu, làm công tác chuẩn bị trước.

Sở học trước kia của hắn, đại bộ phận đến từ Đỗ Quyên.

Bởi vậy, mỗi khi nghe xong nội dung mới, hoặc có giải thích khác, sau khi trở về sẽ cùng Đỗ Quyên thảo luận phân tích, để củng cố phát huy sở học.

Chạng vạng hôm đó, Đỗ Quyên thấy hẳn có vấn đề muốn hỏi mình, nên xong việc sớm, ngay cả cơm chiều của nhà mình cũng giao cho đầu bếp khách sạn làm, lại kêu Hoàng Ly đi dự thính, cho thêm tri thức.

Chương 249

Tình Cảm Thầy Trò (1)

Bọn họ tụ trong phòng Phùng Thị và Hoàng Lão Thực, Đỗ Quyên ngồi vừa vẽ xiêm y, vừa nghe Lâm Xuân ở đối diện nói chuyện; Hoàng Ly ở một bên, ôm một đĩa điểm tâm ăn, đây là Lâm Xuân trên đường về mua.

Lâm Xuân thao thao bất tuyệt nói tới buổi học hôm nay với Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên thấy hai mắt hấn tỏa sáng, biết Chu phu tử nhất định nói rất hay, mới gọi ra hứng thú mãnh liệt và thông hiểu của hấn, một bên cẩn thận nghe, thỉnh thoảng đặt câu hỏi.

Nghe nghe, nàng có thêm bận tâm mới.

Rồi ngừng việc may vá trong tay, xen mồm nhắc nhở nói: “Lâm Xuân, người phải nhớ cho kỹ: học tri thức của bọn họ thì không có việc gì, ngàn vạn lần không nên bị những kiến thức kia trói buộc, mất đi bản sắc ưu điểm của chính mình, bị lẫn lộn đầu đuôi.”

Lâm Xuân thu lại tươi cười, vẻ mặt đơan túc hỏi: “Đỗ Quyên người là nói...”

Đỗ Quyên nói: “Người phải biết ưu thế, sở trường của mình, đừng mất bản sắc. Vì sao Triệu Ngự sử nhìn trúng người, đề cử người đi thư viện, tại sao Chu phu tử thì thu người làm đệ tử? Nếu nói người có chút văn thái, trong thư viện loại này học sinh còn rất nhiều.”

Lâm Xuân khẽ nhíu mày, như đang suy tư ưu thế của mình.

Đỗ Quyên tiên thêm một bước giải thích: “So người với Tả công tử và Thảm công tử: bọn họ từ nhỏ được giáo dục nghiêm khắc, học tập quân tử lục nghệ, giờ tay nhắc chân là mang theo ưu nhã quý khí, bình thường đều có năng lực giao tế hoàn mỹ, thanh niên nơi thôn dã chúng ta khó mà so bì được; nhưng là, trên người người có sự thuần phác tự nhiên bọn hấn bắt chước không được, trời sinh có bén nhạy cảm giác của dã thú. Bởi vì người có năng lực này, phối hợp sở học của người sau này, người sẽ có khí chất độc đáo riêng, làm một điều càng kỳ ảo tuyệt luân, tùy tay có thể nghĩ đến một vật từ thiên nhiên, là có thể chuẩn xác dung nhập vào một điều...”

Lâm Xuân nghe lời của nàng, tâm tình có chút hưng phấn dần dần trầm tĩnh lại.

Hắn yên lặng nhìn Đỗ Quyên, trong lòng cảm thấy, vẫn là nàng hiểu rõ tâm tính của hắn nhất, luôn có thể đánh trúng yếu điểm, làm cho hắn nhanh chóng nắm bắt được chỗ mấu chốt.

Ngoài phòng, Hoàng Nguyên và Tầm Hư Cực chẳng biết tới từ lúc nào, theo hành lang quanh co đi tới, tới bên cửa sổ vừa lúc nghe Đỗ Quyên nói những lời này, không tự giác ngừng chân đứng nghe.

“... Cho nên người vào thư viện, phải vận dụng tri thức học được vào bản thân, mà không thể bị hình thức giáo dục của bọn họ đồng hóa, mất đi đặc chất vốn có của người.”

Lâm Xuân liền hỏi: “Đỗ Quyên, người cảm thấy bọn họ dạy không tốt?”

Hoàng Ly ăn hai miếng to, nuốt điếm tâm xuống, hỏi: “Nhị tỷ không phải nói là những phu tử kia đều là đại nho có danh vọng sao? Có văn thái nhất.”

Đỗ Quyên cười nói: “Sao ta dám nói bọn họ dạy không tốt. Chỉ là bọn hắn dạy học còn có nhiệm vụ: chỉ điếm học sinh thi khoa cử. Chế độ khoa cử nhất định có quy định của nó, hơn nữa mỗi phu tử có cách lý giải kinh sử khác nhau, nếu không cẩn thận, rất dễ dàng học thành hủ nho cứng nhắc không biết biến thông, mất linh tính...”

Hoàng Ly bừng tỉnh đại ngộ.

Lâm Xuân nói với nàng: “Chu phu tử rất tốt.” Suy nghĩ một chút, lại hướng nàng chớp chớp mắt, “Hoàn toàn khác Cảnh phu tử.”

Khác như thế nào, hắn chưa nói rõ.

Hắn cẩn thận hơn, dù nơi này không có người ngoài, cũng không tùy tiện nói sau lưng người, chủ yếu là lần trước ăn thua thiệt lớn.

Đỗ Quyên hiểu ý, cười nói: “Đây là vận khí người tốt.”

Lâm Xuân cười, xoay mặt thấy Hoàng Ly đã ăn hết nửa đĩa điếm tâm. Mất thềm, cũng lấy một khối ăn, lại lấy một khối đưa cho Đỗ Quyên, “Ném thử. Là mặn, không ngán.”

Hoàng Ly ngượng ngùng cười nói: “Ngọt đều bị ta chọn ăn hết rồi.”

Đỗ Quyên tiếp nhận điếm tâm ăn, vừa hù dọa muối muối: “Người cứ thích ăn ngọt, cẩn thận ăn hư răng, lớn lên chỉ có một thân thịt, gấp chết người!”

Hoàng Ly chu môi nói: “Đâu có nhiều đâu? Ta mỗi ngày làm nhiều, ăn xong không đủ dùng. Nửa đêm hôm qua ta đói đến thức tỉnh luôn!”

Đỗ Quyên và Lâm Xuân nghe xong cười rộ lên.

Đợi ăn uống xong, Đỗ Quyên nói tiếp: “Hoàn toàn tin vào sách, không bằng không đọc sách. Bất cứ lúc nào, chúng ta đều không thể mất đi năng lực tùy cơ ứng biến. Tỷ như người và Cửu Nhi, tâm tính khác nhau, học cũng khác nhau, cái này gọi là 'Tùy theo tài năng tới đâu mà dạy'; Người làm một

điều thì nhắm vào loại gỗ và hoa văn tự nhiên của nó, thuận thể điều ra cảnh vật khác nhau, cái này gọi là 'Lượng tài vì dùng'." (dùng theo tài năng của)

Lâm Xuân trầm ngâm nói: “Mấy ngày nay ta cũng thấy không ít văn chương và thi họa của nhiều học sinh, luôn cảm thấy chẳng phải... Ân, chính là một khuôn mẫu. Văn chương nói hươu nói vượn, thi họa khuyết thiếu linh tính. Xem ra người nói đúng, bằng không, bọn họ học vài năm rồi, sao vẫn là hình dáng này chứ?”

Đỗ Quyên “xì” cười, liếc hắt mắt nói: “Người cho rằng mỗi người đều như người, có thiên phú tốt như vậy? Bất quá, có quan hệ đến cách dạy học.”

Nàng tĩnh tâm suy nghĩ một chút, tổ chức lại ngôn ngữ, mới nói: “Liên lấy làm văn mà nói, bình thường người ta thích dùng điển cố, để tỏ ra mình có học thức uyên bác, hoặc là trực tiếp trích dẫn câu trong sách, nhìn như cao thâm, nói toạc ra không đáng giá nửa văn tiền. Còn người chân chính có thực tài, kiêng kị dùng từ ngữ tối nghĩa; nếu muốn trích dẫn, cũng phần lớn tuyển những từ ngữ thông dụng, tuy rằng cũng từ sách cổ, nhưng không khác với tin vỉa hè, chỉ cần hợp với cái mình cần diễn tả là được. Như Lý Bạch, Đỗ Phủ, rất nhiều câu thơ nhìn như thô thiển, ngụ ý lại sâu xa. Trừ phi văn chương thi phú đặc biệt, hoặc người có đại tài hoa, cố gắng không nên xây đắp từ ngữ hoa mỹ tối nghĩa. Dùng không chuẩn xác, chính là 'nói toạc không đáng giá nửa văn tiền', không có chút ý nghĩa nào.”

Đây là kiếp trước nàng xem từ một bản < thể nói mới ngữ >, hình như là một vị ở triều Thanh viết.

Nói đến đây, nàng bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện, càng hứng thú nói chuyện.

Đây là thói quen nghề nghiệp của nàng: lúc giảng bài không thích máy móc, thường thường phát huy nội dung chính vào tri thức, học sinh nghe không nhầm chán.

Nàng nhớ tới tiểu thuyết võ hiệp Kim Dung.

Tiểu thuyết Kim Dung nhã tục cộng hưởng, từ người làm công tác văn hoá cao đẳng, cho tới thị dân dung tục đều thích xem, bởi vì bên trong dung không chỉ có cực hạn ân oán và nhiệt huyết khí phách, còn dung nhập Phật giáo, và rất nhiều cảm ngộ nhân sinh.

Nàng nhớ tới trong “ Ý Thiên Đồ Long Ký , Trương Vô Kỵ theo Trương Tam Phong học Thái Cực kiếm, trong tiêu ngạo giang hồ , Lệnh Hồ Xung” theo Phong Thanh Dương học Độc Cô Cửu Kiếm, đều là dùng ý không dùng chiêu thức.

Nàng liền nói với Lâm Xuân: “Ta vừa nhắc nhở người: học văn kỹ càng nhắc, không biết biến chuyển. Bản thân người rất có linh tính, ta sợ người bị các gia đình thư hương nổi tiếng nói tư duy bị trói buộc. Thánh nhân văn tự

từ cổ chí kim có giải thích khác nhau, chúng ta khách quan xem sở trường của mỗi nhà, nhưng không thể bị trói buộc. Kỳ thật không riêng gì học văn, học võ cũng giống vậy. Sư phó dạy chiêu thức quyền pháp hay kiếm pháp cho người, nếu lâm trận đối địch không biết linh hoạt vận dụng biến đổi, vĩnh viễn không thể đề cao. Nếu lĩnh hội ý trong đó, quên mất từng chiêu từng thức, ngẫu nhiên mà phát, đạt tới cảnh giới 'Vô chiêu thắng hữu chiêu', thậm chí nhìn chim bay thú chạy, tự nghĩ ra võ công, đó mới là thành tựu. Người suy nghĩ một chút, có phải như vậy hay không?"

Lâm Xuân đang chuyên chú lắng nghe, lúc này mắt càng bùng ra thần thái.

Hoàng Ly cũng mở to hai mắt, nói: “Nhị tỷ, không biết còn coi người là cao thủ võ lâm nữa. Vô chiêu thắng hữu chiêu, đây là thật? Quên hết, còn đánh cái gì?”

Đỗ Quyên nói: “Đương nhiên là thật. Võ công ta không cao, không thể làm cho các người xem. Ta đơn cử một ví dụ: có người học vũ đạo, nhìn tư thái của không tước một thời gian dài, cuối cùng sáng chế ra Khổng Tước vũ; Ngũ Cầm hí, nghe nói do Hoa Đà sáng tạo ra. Nhưng là, vô luận người hay động vật, tư thái động tác đều thiên biến vạn hóa, câu nệ với chiêu thức cố định, khẳng định sẽ bị kém cỏi; chỉ có tùy tâm sở phát, gặp thời ứng biến, mới là thượng thừa.”

Lâm Xuân chẳng biết tại sao, miệng mở to ra.

Đỗ Quyên sảng giọng: “Nghĩ đến cái gì, còn không nói?”

Hắn cười nói: “Lúc ta mang theo Như Gió lên núi, ta thường cùng nó thi đấu, học nó chạy trốn, tấn công, vô chụp, ta liền cảm giác: sư phó dạy võ công kỳ thật có thể biến hóa ra rất nhiều hình thức. Ân, chính là người nói tùy tâm mà phát.”

Nói xong đứng dậy, cũng không thủ thế, hai tay trước duỗi ra như hồ vồ, lại thả người từ trên đỉnh đầu Đỗ Quyên lúi qua, nhẹ nhàng dừng tại hơn một trượng phía sau nàng, cầm trâm gài tóc Đỗ Quyên đã ở trên tay.

Đỗ Quyên cả kinh kêu một tiếng, xoay mặt bất khả tư nghị nhìn hắn chằm chằm.

Lâm Xuân bị nàng nhìn không hiểu ra sao, chê cười nói: “Ta lý giải không đúng?”

Đỗ Quyên hét lớn: “Ghen tị chết người! Vì sao người thông minh như vậy?”

Lâm Xuân nhất thời cười ha hả, hắn đặc biệt thích Đỗ Quyên dùng phương thức như thế khen hắn. Rồi trở về chỗ cũ ngồi xuống, trả trâm gài tóc lại cho nàng.

Hoàng Ly tâm ngứa khó chịu, truy vấn Lâm Xuân làm sao ngộ ra những đạo lý này, luyện tập thế nào.

Đỗ Quyên tức giận nói: “Mấy thứ này, chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời. Muốn hấn dạy người, không bằng người học hiểu cái tiêu dưng dạy người, không chừng một ngày nào đó cũng ngộ ra; nếu tham lam, đông học một chút, tây học một chút, vĩnh viễn đừng nghĩ ngộ ra.”

Ngoài phòng, Hoàng Nguyên nghe đến xuất thần.

Hấn kinh ngạc nghĩ, chẳng lẽ Lâm Xuân là do Đỗ Quyên dạy dỗ?

Sao Đỗ Quyên biết nhiều như vậy?

Mắt Tả Hư Cực lấp lánh nhìn đằng trước, không biết nghĩ gì.

Chợt nghe trong phòng Đỗ Quyên lại nói: “Đạo lý thiên hạ tương thông, văn học như thế, võ học như thế, thi họa như thế, mộc điêu cũng là như thế, thậm chí trừ nghệ đều là như thế. Cứ nói chuyện ta dạy bọn hấn nấu ăn, bọn họ luôn chăm chăm ta học phối liệu, xem lửa, học một món là một món. Nhưng ta nhìn bọn họ dùng cái chảo làm bánh nướng áp chảo, trên dưới đồng thời đun nóng, lúc ấy ta liền nghĩ ra vài món mới và ăn vặt...”

Hoàng Ly không chờ nàng nói xong cũng nhảy dựng lên, cười to không ngừng.

Nguyên lai, khách sạn này cũng có vài món ăn vặt đặc sắc, chính là bánh nướng áp chảo.

Là dùng cái chảo, vung nồi cũng là đế bằng, bằng thiết, còn có rìa, giống như một nồi, dùng để đốt than. Làm bánh thì trên dưới đồng loạt đun nóng, nên lớp ngoài của bánh rất thơm và xốp giòn.

Đỗ Quyên nhìn thấy, liền nhớ tới khuôn nướng kiếp trước, làm cho bánh nướng áp chảo có thêm nhiều hình thức, còn sáng chế rất nhiều món mới, thật là tùy tâm sở dục.

Lâm Xuân nhìn nàng cười, “Người cũng rất thông minh!”

Hấn nói lúc hấn học nghề mộc, vô luận Đại gia gia dạy hấn cái gì, hấn cũng có thể nghĩ ra được cái khác, cho nên không hiểu vì sao người bên ngoài khô khan không biết biến hoá như vậy.

Chương 250

Tình Thầy Trò (2)

Đỗ Quyên nghe xong không lời gì để nói.

Rồi nhắc nhở hần, vạn lần không thể nói lời này ra ngoài, để bị người ghen tị, người ta cho rằng hần cố ý cười nhạo.

Bởi nói tới hần đang muốn làm một điều, Đỗ Quyên nói: “Người nên chuẩn bị cho tốt. Tuy rằng từng làm qua, trong lòng có bản thảo, nhưng lần này làm bản lớn cần thời gian dài, nhưng muốn ở trong trạng giữ niềm cảm hứng trong thời gian dài thì khó khăn rất nhiều, không thể so với tám bình phong nhỏ, có thể hoàn thành ngay khi có cảm hứng.”

Lâm Xuân gật đầu, nói chính là đạo lý này.

Đỗ Quyên lại nói: “Với đề mục này mà nói, không chừng hứa hẹn là tác phẩm xuất sắc nhất trong đời của người, về sau không hẳn có thể làm tốt hơn.”

Hoàng Ly kỳ quái hỏi: “Về sau tay nghề cao hơn, đương nhiên có thể làm tốt hơn chứ, sao lại nói không làm được như vậy?”

Đỗ Quyên nhìn Lâm Xuân hỏi, “Người có biết là nguyên nhân gì không?”

Lâm Xuân khẽ lắc đầu, không hiểu nhìn nàng.

Đỗ Quyên nói: “Bốn tám bình phong, phân biệt là bốn bản vẽ cảnh khác nhau, nhưng đều biểu đạt một ý chung, đó chính là “Nhuệ khí thiếu niên”. Ở lứa tuổi của người, cõi lòng đầy nhiệt huyết, tinh thần phấn chấn bùng bột, cho nên dễ dàng đem dung nhập cái tinh thần phấn chấn đó vào tác phẩm. Tuổi tác càng tăng trưởng, kinh nghiệm lịch duyệt cũng tăng trưởng, tâm tính khó tránh trở nên cẩn thận dè dặt. So với tuổi trẻ, tuy tài nghệ thuần thực hơn, giải thích thấu triệt hơn, nhưng làm việc thường xem xét thời thế, tính toán trước sau rồi mới làm, cần phải làm cẩn thận không bỏ sót. Thiếu niên thì khác, có khi biết rõ không có phần thắng, cũng sẽ dựa vào sự nhiệt tình của mình, không do dự vọt tới trước. Cho nên, về sau dù tài nghệ người giỏi cũng chưa chắc còn có thể làm ra nhuệ khí thiếu niên hoàn mỹ được, bởi vì tâm tính bất đồng.”

Trong đầu nàng hiện lên bài viết của Lương Khải Siêu, “thiếu niên Trung Quốc nói”, có một loạt so sánh giữa thiếu niên và ông lão, phân tích sâu sắc 2 giai đoạn cuộc sống khác nhau.

Nói đơn giản là, con người tuổi càng lớn, tâm tư càng thêm kín đáo, đồng thời cũng sẽ mất đi nhuệ khí thiếu niên. Lớn tuổi rất ít người có thể giữ lại sự bốc đồng của thiếu niên, cho dù có đủ hào hùng và khí phách, cũng nhất định là mưu tính cân nhắc trước mới làm. Đó là điều khác nhau của nhuệ khí thiếu niên.

Lâm Xuân nghe xong nghiêm nghị, trầm giọng nói: “Ta nhất định làm cho tốt.”

Bên ngoài, Hoàng Nguyên nghe được những lời này, mới từ trong mơ màng tỉnh lại, vuốt lại quần áo đang định vào phòng, nhưng lúc này lại nghe thấy trong phòng Lâm Xuân nói tới chuyện khác, nhất thời đứng lại, muốn nghe Đỗ Quyên đáp như thế nào.

Trong phòng, Đỗ Quyên tiếp tục may xiêm y, Hoàng Ly cũng bắt đầu may bao gối.

Bởi trời nóng, trên tay dễ ra mồ hôi, lúc kéo kim, tay trơn trượt, phải có sức mới kéo kim được. Nàng đành phải lấy khăn ra không ngừng lau mồ hôi tay. Đang lúc bực bội, một cơn gió lạnh thổi tới. Ngược mắt nhìn, thì ra là Lâm Xuân tay cầm một cái quạt hương bồ lớn, phe phẩy tới lui, quạt cho nàng và Hoàng Ly.

Lâm Xuân vừa quạt, vừa khuyên nhủ: “Đừng làm. Nghỉ một lát đi. Trời quá nóng. Lần sau không phải ta theo các người về nhà sao, ta mang quần áo mùa đông đến là được.”

Đỗ Quyên nhìn hần cười nói: “Mang đến? Người còn mặc được xiêm y năm ngoái sao? Người cũng không coi người cao hơn năm trước bao nhiêu. Đại Đầu thím hàng năm giúp các người may xiêm y, đều đuổi không kịp tốc độ cao lớn của các người, ánh mắt muốn mù luôn, lưng cũng còng!”

Nói xong một lần nữa cúi đầu may.

Lâm Xuân nghe xong á khẩu không trả lời được.

Đỗ Quyên không nghe thấy hần nói tiếp. Nhắc mắt vừa nhìn, thiếu niên đang ngưng mắt nhìn nàng, vừa nhẹ nhàng phe phẩy quạt hương bồ. Đôi ánh mắt đen láy không đơn thuần ngây thơ như trước đây nữa, mà đong đầy thiên ngôn vạn ngữ, vô tận tình ý.

Trong lòng nàng “Lộp bộp”.

Thiếu niên trưởng thành. Tư xuân!

Nàng cười khổ nghĩ, may mắn hần được Triệu Ngự sử đề cử vào thư viện.

Tạm thời cùng nàng tách ra, học vài năm, mở mắt rộng ra, kiến thức thêm nhiều người. Nói vậy sẽ không cố chấp với nàng.

Vì thế, nàng cố ý cười với hần, nói: “Người không cần cảm kích ta. Ta làm như vậy bởi vì thím cho ta sữa. Người không biết, khi ta còn nhỏ, nghe

nói cha người định thân cho chúng ta, ta cảm thấy hấn tính kế cha ta. Ta lúc ấy đã phát thề, muốn đem nhà người nháo cho gà bay chó sủa, cho cha người không được yên.”

Lâm Xuân nhìn cười hỏi: “Vậy sao người không nháo?”

Tay khua quạt nhanh hơn, hai mắt lờ lờ nhìn Đỗ Quyên, cho thấy hấn rất thích đề tài này.

Đỗ Quyên bĩu môi nói: “Người cho rằng ta không muốn sao? Ta cả ngày nghĩ chuyện gây họa nhà các người, nhưng là Thu Sinh ca ca, Hạ Sinh ca ca, còn có người, đều tốt như vậy, ta ném chuột sợ vỡ đồ, không ra tay được!”

Hoàng Ly nghe xong cất tiếng cười to.

Lâm Xuân dờ khóc dờ cười nhìn Đỗ Quyên, trong lòng lại thực vui vẻ.

Hấn ghé vào gần bên người nàng, biện hộ cho Đại Đầu cha, “Cha ta chỉ có chút keo kiệt, kỳ thật người rất tốt. Hấn thật tâm thích người. Hấn thường nói, nếu có thể sinh một đứa con gái giống người, hấn ngủ cũng có thể cười tỉnh đó.”

Đỗ Quyên tả oán nói: “Tốt cái gì? Người dám nói hấn không tính kế cha ta?”

Nàng nhớ tới thời gian còn bú sữa ké, nàng chính tai nghe vợ chồng Lâm Đại Đầu nói chuyện. Tiếc là không thể đem việc này nói với Lâm Xuân, bằng không hấn sẽ nói nàng là yêu quái.

Lâm Xuân đang định nói chuyện, Hoàng Nguyên và Tầm Hư Cực đi vào, cười hỏi: “Tính kế cha ta thế nào?”

Hoàng Ly ngạc nhiên đứng lên gọi, “Ca ca trở lại?”

Vội buông việc may vá trong tay việc xuống, nhường chỗ ngồi, rồi đi đến bên cạnh bàn châm trà. Tầm Hư Cực nàng đã gặp qua nhưng không quen, lại là thiếu niên nam tử, bởi vậy hai má hồng hồng, không dám nhìn hấn.

Đỗ Quyên và Lâm Xuân tiếp đón hai người, hỏi: “Trở về lúc nào vậy? Tìm được Trần cô nương chưa?”

Hoàng Nguyên lắc đầu, tiếp nhận ly trà Hoàng Ly bung tới, một hơi uống cạn, rồi rút cây quạt xếp bên hông ra, nhẹ nhàng quạt, chậm rãi đem chuyện mấy ngày nay nói cho Đỗ Quyên. Bọn họ đã hỏi ra được hành tung chủ tớ Trần Thanh Đại, đi về hướng đông. Nhưng đuổi theo hai ngày, cũng không thấy bóng dáng các nàng. Tiếp tục như vậy cũng không được, Tầm Hư Cực liền ra mặt, tìm lão Đại đứng đầu bang phái vận chuyển đường thủy, các cửa hàng Tầm phủ ở khắp nơi, có tin tức liền truyền về. An bài thỏa xong, bọn họ mới trở lại.

Đỗ Quyên thấy vẻ mặt Hoàng Nguyên mệt mỏi, khuyên hấn vài câu.

Tầm Hư Cực nhìn Đỗ Quyên nói: “Vừa trở về liền nghe thấy cao kiến của Hoàng cô nương, ích lợi không phải là ít. Cô nương còn nhỏ tuổi, lại có phong thái dạy học của phu tử, thật khiến cho người ta khâm phục!”

Đỗ Quyên cùng hấn khách sáo, xoay mặt tròng Hoàng Nguyên nói: “Ngươi nghe lén?”

Hoàng Nguyên mỉm cười nói: “Không phải nghe lén, là thoải mái nghe. Thấy ngươi nói phẩn khích, cũng không dám vào quấy rầy, sợ quấy nhiễu ý nghĩ của ngươi.”

Nói xong, không cho nàng cơ hội phản ứng, nói tiếp: “Tầm huynh theo ta bên ba mấy ngày nay, rất vất vả. Ta muốn thỉnh hấn ra ngoài ăn cơm, hấn nhất định phải tới đây ăn, nói nhị tử và tiểu muội làm nấu ăn ngon. Sao các ngươi có công phu tán gẫu, còn chưa nấu cơm? Hay là ngươi chuẩn bị buổi tối mang cha mẹ đi dạo phố, muốn ra ngoài ăn?”

Đỗ Quyên bật cười nói: “Thật không khéo. Hai ngày này chúng ta đều không làm cơm chiều, đều ăn đồ khách sạn nấu.”

Rồi đem tình hình dạy nấu ăn nhiều ngày nay nói.

Hoàng Nguyên hướng Tầm Hư Cực buông tay nói: “VẬY thì hết cách rồi. Bây giờ có làm cũng không kịp. Không bằng Tầm huynh về nhà ăn tốt hơn.”

Tầm Hư Cực nhìn hấn nói: “Sao, muốn đuổi ta đi hả? Không phải ta không thể ăn đồ khách sạn nấu. Đúng lúc Hoàng cô nương và Lâm huynh đệ thảo luận học vấn, không trở ngại gì thì chúng ta cũng gia nhập. Tại hạ tuy bất tài, tốt xấu gì cũng hiểu chút da lông, biết đâu để cho Hoàng cô nương và Lâm huynh đệ có thu hoạch.”

Hoàng Nguyên khẽ cười nói: “Vốn là sợ chậm trễ ngươi mới nói như vậy. Ngươi không ghét bỏ, thì ở lại đi, sao ta lại đuổi ngươi đi chứ? Ngươi cần gì phải khiêm tốn. Nếu ngươi cũng tính là “bất tài”, thư viện sẽ không có “cao tài”!”

Đỗ Quyên thấy thế, vội vàng đứng dậy nói: “Các ngươi trò chuyện. Ta cùng Hoàng Ly đi phòng bếp xem xem. Sắp đến giờ cơm rồi. Nếu còn rau tươi sẽ làm thêm một món, miễn cho Tầm công tử ăn không quen.”

Hoàng Nguyên gật đầu nói: “Cũng tốt, chúng ta cũng đói bụng.”

Vì thế, Đỗ Quyên và Hoàng Ly thu thập kim chỉ đi ra ngoài.

Tầm Hư Cực nhìn theo bóng lưng nàng thập phần buồn bực.

Hấn tới vì người, không phải vì đồ ăn.

Đỗ Quyên đi, mãi đến lúc ăn cơm xong cũng không xuất hiện.

Tuy Hoàng Nguyên và Lâm Xuân vẫn bồi Tầm Hư Cực nói chuyện, nhưng thiếu đi Đỗ Quyên, hẳn cảm thấy không còn hứng thú nói chuyện như trước, sau bữa cơm bắt mãi rồi đi.

Lại nói đám người Đỗ Quyên ăn cơm xong, mọi người thay phiên tắm rửa, sau đó ngồi trong sân tán dóc.

Hoàng Nguyên bảo ngày mai mang người nhà đi dạo phủ thành. Bồi nhắc tới chuyện mở tư thực, nói muốn mua chút sách, giấy bút mang về; lại hỏi Nhậm Tam Hòa, đường núi có khó đi không, có thể vận sách giấy vào không.

Một câu nhắc nhở Đỗ Quyên, vội vàng nói: “Mua bút mực từ bên ngoài vào còn tạm tạm. Nếu toàn bộ học sinh dùng giấy cũng từ ngoài núi vận vào, thì quá phiền toái rồi. Cái này cần phải nghĩ biện pháp.”

Hoàng Nguyên giật mình, nói: “Ta nghĩ ra một biện pháp đi.”

Đỗ Quyên nghi ngờ nói: “Ngươi có cách gì?”

Hoàng Nguyên ra vẻ cao thâm nói: “Thiên cơ bất khả lậu, đợi hai ngày nữa nói với ngươi.”

Lâm Xuân thăm dò hỏi: “Không phải ngươi muốn làm giấy trong thôn chứ? Dù sao trong núi trúc nhiều, Ta từng đọc qua sách nói một ít phương pháp sản xuất tạo giấy thô sơ, tuy khó khăn nhưng không khó lắm.”

Hoàng Nguyên há to miệng nhìn hắn, nửa ngày mới buồn bực nói: “Đỗ Quyên nói không sai, thật là ghen tị chết ngươi! Ngươi không thể ấn dấu một chút? Ngươi như vậy, ta làm sao mà chịu nổi chứ! Ân, chính là nghĩ tự mình tạo giấy.”

Hắn vừa nói, Đỗ Quyên và Hoàng Ly ở một bên cười gập cả người xuống.

Lâm Xuân ngượng ngừng gãi gãi đầu, nói: “Ta chỉ là đoán. Nhưng làm giấy rất phiền toái, tốn nhiều thời gian và sức lực, thôn chúng ta lại không có người làm qua cái này. Ân, ta có thể thay cối đá giã gạo trong thôn bằng sức nước, dùng sức nước đẩy cối xay đá.”

Đỗ Quyên vội vàng kêu lên: “Máy ép sức nước càng tốt. Lâm Xuân, ngươi làm xong bức mộc điêu này, đừng nhận làm cái khác, an tâm làm ra máy ép sức nước. Ngươi đem vấn đề này nói với các phu tử thư viện, bọn họ phần lớn đều bác học đa tài, có lẽ có người nhanh trí, có thể giúp ngươi giải quyết vấn đề bí. Hoàn thành phát minh này mới có ý nghĩa đó, có lợi lớn với việc đồng áng và sinh hoạt, nói không chừng còn có thể lưu danh sử xanh nữa.”

Hoàng Nguyên nghe xong, vội vàng hỏi máy ép sức nước là thế nào.

Lâm Xuân liền giảng cho hắn nghe.

Bồi lời nói không diễn tả hết được, nên cầm giấy bút đến phác họa.

Vì thế, Đỗ Quyên thấp đèn, chiếu sáng cho bọn họ.

Đội Hoàng Nguyên hiểu rõ hết đã là giờ hẹn “mười giờ đêm”.

Hắn phe phẩy quạt xếp ha hả cười nói: “Cái này sao, có lẽ ta có thể giúp được.”

Lâm Xuân mở to hai mắt nói: “Thật sự? Ta làm thử hết mấy năm, mà làm không thành công; ngươi mới nghe ta nói qua một lần, đã nghĩ ra biện pháp, thật là ghen tị chết người!”

Mọi người thấy hắn cũng học lời Đỗ Quyên nói, đồng loạt cười rộ lên.

Chương 251

Đi Đạo Phố

Hoàng Nguyên cười nói: “Ta bắt quá là nghe người nói, vừa vặn nhớ tới một vật, có lẽ có thể giải quyết nan đề của người, làm sao so được với người tinh thông toàn bộ chế tác máy ép sức nước chứ.”

Đỗ Quyên hỏi: “Người nhớ tới cái gì?”

Hoàng Nguyên lấy tay che miệng, ngáp một cái, nói: “Sao người giống hệt Hoàng Ly thích truy tới cùng? Ta cũng không nói rõ được. Đợi làm ra, nếu có thể thành, người sẽ biết; như không thành, ta bây giờ nói cũng vô dụng. Ngủ đi!”

Vì thế mọi người nghỉ tạm, suốt đêm không nói chuyện.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hoàng Nguyên dậy sớm, thừa dịp sáng sớm mát mẻ, mang ông ngoại và gia gia đi dạo; còn nói với Đỗ Quyên là ăn điểm tâm ở bên ngoài, không cần chuẩn bị phần của bọn họ.

Nay đã hết chuyện một thân nhẹ nhàng, Hoàng Lão Thực và Phùng Hưng nghiệp đều vui vẻ đi theo.

Hoàng Nguyên cũng thỉnh Nhậm Tam Hòa, nhưng hắn không muốn đi, đành thôi.

Đỗ Quyên và Hoàng Ly sáng sớm đã tới phòng bếp lớn của khách sạn giám sát chỉ điểm các đầu bếp một hồi, sau đó cầm một bình sữa đậu nành, một bồn lớn canh mộc nhĩ và một ít bánh nướng áp chảo, bánh chiên, bánh quẩy trở về, tiếp đón đám người Phùng Thị đến ăn.

Nhậm Tam Hòa, Hoàng Tiểu Bảo và Lâm Xuân đều đến phòng Phùng Thị ở dùng cơm.

Ngồi xuống bên cạnh bàn, Đỗ Quyên rót sữa đậu nành cho mọi người, lại dọn lên bánh nướng áp chảo đã cắt miếng, bánh chiên và bánh quẩy, hô: “Tiểu dưỡng, Tiểu Bảo ca ca, ăn xong cái này, còn có thứ tốt nữa.”

Nhậm Tam Hòa mỉm cười, gấp một miếng bánh nướng áp chảo ăn.

Mới cắn một cái, liền nhắc mắt hỏi: “Đây là người làm?”

Hoàng Tiểu Bảo đồng thời kêu lên: “Ngọt! Sao có mùi trái đào nữa?”

Lâm Xuân liền nói: “Ta là bánh mặn, có thịt băm.”

Đỗ Quyên cả cười, chưa mở lời, Hoàng Ly cướp lời trước nói: “Ta và nhị tỷ nghiền nát thịt đào, kê sư phụ nhồi bột thoa một lớp bột, cuộn lại rồi cán mỏng, sau đó mới cho vào nồi nướng. Khách ăn rất thích!”

Nhậm Tam Hòa gật đầu, nói: “Ăn ngon!”

Sau đó không lên tiếng, chỉ chăm chú ăn.

Lâm Xuân nhìn Đỗ Quyên cười nói: “Cũng không biết là người dạy bọn hần hay là người học bọn họ nữa. Ta thấy, người mỗi ngày đều có món mới, đều là học bọn họ.”

Mình nấu nướng được hoan nghênh, tâm tình dĩ nhiên sung sướng.

Đỗ Quyên vui vẻ uống một hớp sữa đậu nành, cười nói: “Đây cũng là hạ bút thành văn!”

Phùng Thị trong lòng đặc biệt cao hứng, ngoài miệng lại nói: “Ta tay chân vụng về, sao lại nuôi ra tỷ muội các người, không một đứa giống ta.”

Đỗ Quyên nghe xong, một ngụm sữa đậu nành thiếu chút nữa sặc vào khí quản.

Hoàng Ly oán giận nói: “Nương, người đang khen chúng ta sao?”

Phùng Thị sảng giọng: “Khen người là người không biết mình họ gì nữa.”

Mọi người nghe xong đều cười.

Nhậm Tam Hòa rất nhanh ăn xong, Đỗ Quyên vội vàng đứng dậy múc một chén chè ngân nhĩ cho hần.

Hần tiếp nhận ăn, trong chén chè ngân nhĩ trắng mịn còn có chút ngó sen non trắng như tuyết, ăn vào giòn tan.

Đỗ Quyên hỏi: “Tiểu dưỡng, phối hợp như vậy có được hay không?”

Nhậm Tam Hòa gật đầu nói: “Rất giòn! Mùa hè ăn như vậy ngon.”

Đỗ Quyên cười nói: “Nơi này ngó sen đặc biệt nhiều, mới đưa ra chợ, vừa non vừa giòn, nhìn là muốn làm ra món điểm tâm ngọt.” Lại hướng Phùng Thị nói: “Nương, món ngọt này thích hợp cho nữ nhân ăn nhất, dưỡng nhan. Nương, người ăn nhiều chút.”

Phùng Thị gật đầu, cười thập phần thư thái.

Hoàng Tiểu Bảo và Lâm Xuân ăn no nê, cảm thán nói: “Cuộc sống này, không cần làm việc, cả ngày ăn uống. Không có việc gì thì đi dạo, không khác gì thần tiên.”

Lâm Xuân chế nhạo nói: “Ta coi người trở về sẽ ra sao!”

Nhậm Tam Hòa hỏi Đỗ Quyên: “Hôm nay muốn đi dạo?”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Ra phố đi dạo.”

Sợ hấn không yên lòng, bảo đảm nói: “Chúng ta không chạy loạn, rất cẩn thận.”

Nhậm Tam Hòa buông bát nói: “Ta gọi chiếc xe đến.”

Rồi liếc mắt nhìn đánh giá nàng lại nói: “Ngươi nên mặc nam trang đi.”

Đỗ Quyên ngoan ngoãn gật đầu.

Chợt nhớ tới một chuyện, thấp giọng nói: “Gia gia bọn họ cũng muốn đi nữa. Chúng ta tuổi trẻ có sức không cần ngồi xe. Gia gia thân mình vừa vặn, trời lại nóng, cho hấn và ông ngoại ngồi xe ngựa.”

Nhậm Tam Hòa nhíu mày, nửa ngày mới nói: “Ta gọi thêm một chiếc xe là được.”

Đỗ Quyên biết hấn không thích Hoàng lão cha, không dài dòng nữa, cười nói: “Đa tạ tiểu dưỡng. Tiểu dưỡng đi cùng chúng ta sao?”

Nhậm Tam Hòa gật đầu.

Đúng lúc này, đám người Hoàng Nguyên trở lại.

Hai mắt Phùng Trường Thuận đảo qua bàn, ha hả cười nói: “Các ngươi mới ăn xong à? Chúng ta hôm nay được thơm lây, Nguyên Nhi mang chúng ta ra bên ngoài ăn rất nhiều món ngon, có rất nhiều loại nữa.”

Hoàng lão cha liên tục gật đầu, mặt tươi cười, thập phần vui vẻ.

Phùng Thị vội để cha và cha chồng ngồi, châm trà cho bọn họ.

Hoàng Nguyên ngồi bên người Hoàng Tiểu Bảo, nhìn quanh bàn, rồi cười nói: “Có đĩa sao? Ta ăn thêm một ít. Gia gia và ông ngoại đều nói bên ngoài ăn ngon, ta vẫn cảm thấy nướng và tỷ tỷ nấu ăn ngon hơn, nên ta chưa ăn no.”

Đỗ Quyên nghe xong, vội vàng cầm bát đĩa sạch cho hấn, rót sữa đậu nành cho hấn, lại đem bánh nướng áp chảo còn lại đẩy tới trước mặt hấn, “Bánh này do ta làm.”

Hoàng Ly cũng nói: “Bánh chiên là ta làm.”

Hoàng Tiểu Bảo ném đôi đĩa tới, đối với Hoàng Nguyên cười nói: “Ngươi từ từ ăn. Còn lại đều là của ngươi. Ái dà, ta ăn đến trướng bụng luôn!”

Vừa nói, tay vừa vỗ bụng đứng dậy.

Lâm Xuân vội vàng gọi “Ai băng ghế!”

Hấn vội nghiêng người dùng tay chặn lại nơi Hoàng Tiểu Bảo ngồi.

Nhưng Hoàng Nguyên vẫn quát to một tiếng, suýt ngã sấp xuống, dọa mọi người nhảy dựng.

Thì ra hẳn chỉ ngồi ở đầu băng ghế, Hoàng Tiểu Bảo đứng dậy, băng ghế dài liền mất đi trọng tâm, nhông lên. May mà Lâm Xuân chặn lại hẳn mới không té. Sau đó ngồi xuống giữa băng ghế mới ngồi vững.

Trong tiếng cười, Nhậm Tam Hòa âm thầm đi ra ngoài.

Nơi này Hoàng Nguyên nói muốn đưa cả nhà đi dạo phủ thành, mỗi người đều muốn đi, chỉ có Lâm Xuân có việc trong người, không thể đi.

Hết thầy chuẩn bị sẵn sàng, lúc sắp đi, Đỗ Quyên nhịn không được dặn dò Lâm Xuân nói: “Buổi sáng ta đã dặn tiểu nhị khách sạn, không cho người tới trong viện này quấy rầy. Cơm trưa hẳn sẽ đưa lại đây. Người chỉ làm việc của người là được.”

Phùng Thị cũng theo dặn dò vài câu.

Lâm Xuân nói: “Ta lớn như vậy, dù tiểu nhị không đưa cơm đến, ta đói bụng còn không biết tự mình đi tìm ăn sao? Các người cứ yên tâm đi ra ngoài chơi đi.”

Lúc trước đã nói rõ ràng, nhưng thấy Hoàng Nguyên hưng phấn đùa giỡn với Hoàng Tiểu Bảo, hẳn hâm mộ nói: “Thật muốn đi cùng các người. Lần đầu tiên ta tới phủ thành, mà chưa được đi dạo!”

Mọi người thấy hẳn lộ ra tính trẻ con, nhịn không được đều cười.

Đỗ Quyên cười hai tiếng, lại thấy không đành lòng.

Hẳn cũng mới mười mấy tuổi, mọi người đều đi ra ngoài chơi, để lại một mình hẳn trong khách sạn làm việc. Thời tiết nóng như vậy, giam mình ở trong phòng nhất định mồ hôi ướt đẫm, thật sự là làm khó hẳn.

Bởi đối với hẳn nói: “Sau này một mình người từ từ đi dạo. Người ở trong sơn lâm như cá gặp nước, đối với thành thị lại rất xa lạ. Dân quê vào thành, dễ bị người khi dễ. Cho nên, dù không thích, người cũng phải dạo khắp phố lớn ngõ nhỏ thành thị này, để làm quen. Như hành quân đánh nhau, mỗi khi tới vùng đất phía trước, phải thăm dò địa hình trước. Mỗi thành thị đều có quy luật: địa phương nào cho người giàu có cư ngụ, nơi nào là người nghèo tụ tập, phố xá chủ yếu bán cái gì, nơi nào là nha môn quan phủ, đều phải biết rõ.”

Nghe nàng nói, Lâm Xuân gật đầu không ngừng.

Hoàng Nguyên lại một lần nữa kinh ngạc.

Trong lòng hẳn lại hiện lên cảm giác quái dị.

Hoàng Ly thay hẳn hỏi ra nghi hoặc trong lòng: “Nhị tỷ tỷ, người nói giống như rất quen thuộc thành thị, còn dạy Lâm Xuân. Chẳng phải đây là thứ nhất người vào thành sao? Lần trước đi trấn Hắc Sơn người còn nhỏ mà!”

Đỗ Quyên thấy bị lộ, vội bổ cứu nói: “Ta chỉ nói như vậy thôi. Chúng ta ở vài ngày là đi, Lâm Xuân phải ở đây vài năm, cho nên ta mới nói cho hắn biết cái này. Ta chưa ăn qua thịt heo, còn chưa thấy qua heo chạy sao? Người nói nhiều quá! Đi thôi đi thôi! Tiểu dưỡng đang chờ đó.”

Nói xong, thúc giục mọi người đi.

Lâm Xuân nhìn theo bọn họ ra viện, mới trở về phòng tĩnh tâm làm việc.

Bốn chiếc xe ngựa ngừng ở cửa khách sạn Phúc Tường, Nhậm Tam Hòa ngồi chỗ xa phu, xem ra là muốn đích thân đánh xe.

Hoàng Nguyên thấy vậy ngẩn ra, vội nói: “Tiểu dưỡng, ta đã an bài xe...”

Mí mắt Nhậm Tam Hòa cũng không nâng, nói: “Kêu bọn họ đi thôi.”

Hoàng Nguyên thấy như vậy, chỉ đành đi qua một bên, kêu tiểu tư Lý Khánh đem xe đi.

Lập tức, Đỗ Quyên, Hoàng Ly và Phùng Thị lên xe Nhậm Tam Hòa, Phùng Trường Thuận và Hoàng lão cha lên một chiếc khác, những người khác đi bộ theo.

Đỗ Quyên sau khi lên xe mới phát hiện, xe này bên ngoài nhìn phổ thông, bên trong bố trí rất đầy đủ: trái đệm chần, bên dưới còn trái chiếu, còn có miếng kê nhỏ, chỉnh thể nhìn tựa như nhuyễn tháp; bên trong kỷ trà không phải mặt bằng, mà giống như một cái khay lớn, bên trong có một ít thức ăn, nghĩ là phòng khi xe ngựa xóc nảy bị rớt xuống...

Hoàng Ly cực kỳ vui vẻ, lại lo lắng: “Xe này thuê sợ tốn không ít tiền.”

Nàng đau lòng bạc.

Đỗ Quyên thầm kinh dị, cảm thấy xe này không giống như là mượn được.

Nhưng ngoài miệng lại nói: “Tiểu dưỡng còn không phải là vì chúng ta.”

Phùng Thị bất an, cảm thấy lần này đến phủ thành tiêu phí quá lớn, làm hại em rê dùng rất nhiều bạc, nên hỏi Đỗ Quyên nói: “Đỗ Quyên, tiền người bán trà có còn dư không? Chúng ta không thể để cho tiểu dưỡng người ra bạc, mượn chính là mượn.”

Đỗ Quyên vội an ủi nàng, nói nàng nhớ rõ ràng.

Trong lòng lại nghĩ thầm, từ khi Nhậm Tam Hòa đến thôn Thanh Tuyền lập nghiệp, hắn liền ở lại Hoàng gia, đã sớm tính không rõ. Lá trà, nàng cũng không biết hắn bán chỗ nào. Bất quá nàng rất rõ ràng, đổi lại người khác đi bán, bán được mấy chục lượng bạc một cân đã là cao giá lắm rồi, căn bản đừng nghĩ bán đến một ngàn lượng.

Vì sợ Phùng Thị nghi ngờ, nàng vội nói sang chuyện khác, ý bảo các nàng xem phố xá bên ngoài.

Lúc này xe ngựa đi đang ở tại ngã tư đường, đang đi vào khu phố náo nhiệt. Phùng Trường Thuận và Hoàng lão cha ngồi không yên, muốn xuống xe, vì ngại ở trên xe xem không đã ghiền; Hoàng Lão Thực nhìn chăm chăm cửa hàng hai bên phố không rời mắt, không rời được chân.

Hoàng Nguyên lắc đầu bật cười, đối với Nhậm Tam Hòa nói: “Tiểu dưỡng, xe ngựa bị thừa rồi.”

Nhậm Tam Hòa quyết đoán nói: “Ta đánh xe tới phía trước, các người chậm rãi dạo. Quay đầu ta tới tìm các người.”

Hoàng Nguyên vội đáp ứng.

Vì thế, đám người Đỗ Quyên cũng xuống xe.

Chương 252

Ai Là Nhạc Phụ?

Đợi xe đi, Hoàng Nguyên đứng hầu bên người gia gia và ông ngoại, Đỗ Quyên nắm tay nương, Hoàng Ly đỡ cha, một đường đi, một đường xem.

Con đường rộng lớn, người đi không quá chen lấn, cửa hiệu mặt tiền hai bên phố đều rất sạch sẽ khang trang. Tủ lâu, hiệu đồ cổ, cửa hàng trang sức, thư phòng, đồ sứ, cái gì cần có đều có.

Đoàn người Đỗ Quyên đi trên đường, thập phần gây chú ý.

Hoàng lão cha và Phùng Trường Thuận vừa nhìn đã biết là nông dân, mà huynh muội Hoàng Nguyên lại hết sức xuất sắc, nhưng biểu hiện của bọn họ lại không giống chủ tử, bởi vậy, phàm vào cửa hàng nào đều làm cho chủ quán phải suy đoán.

Đi một hồi, bọn họ đi tới một cửa hàng tơ lụa.

Hoàng Nguyên nói muốn cho người nhà ít vải làm xiêm y.

Lần đầu về nhà, cần phải mua chút lễ vật tạ hiếu tâm.

Đỗ Quyên thấy gia gia và cha mẹ nhìn những tơ lụa hoa mỹ kia không dời mắt được, vội vàng nói: “Đệ đệ lần đầu tiên về nhà, hẳn nên mua chút hàng tốt hiếu kính gia gia nãi nãi. Gia gia sang năm là đại thọ 60. Ông bà ngoại cũng phải hiếu kính. Chúng ta coi như bỏ qua. Chúng ta không dư dả, không cần phòng má giả làm người mập. Mỗi người đều mặc một thân tơ lụa, người ta còn tưởng rằng chúng ta ở bên ngoài phát tài lớn nữa. Lại nói, trong núi cũng không thích hợp mặc tơ lụa.”

Hoàng Ly lập tức nói tiếp: “Đúng vậy, đúng vậy! Ca, đừng mua nhiều như vậy, chỉ mua cho gia gia bọn họ. Nếu người mua cho cha và nương, bọn họ mặc còn mắng người, nói người loạn tiêu bạc.”

Hoàng Nguyên kinh ngạc nhìn hai tỷ muội.

Ý là không muốn mua cho cha và nương?

Nhưng Phùng Thị cũng thức tỉnh, lập tức nói nàng và cha hẳn không cần, kêu đừng mua.

Nàng nghĩ tới: Nếu Nguyên Nhi mua cho mình và Hoàng Lão Thực mà không mua cho tiểu thúc, tiểu thẩm, sợ là trong lòng cha mẹ chồng không thoải mái; còn có rất nhiều thân thích, mình mua tơ lụa lại phải mua cho bọn họ vài thứ...

Ngày thật nóng mà nàng không khỏi rùng mình một.

Tâm tư Phùng Trường Thuận một chuyên, nhìn Hoàng Nguyên cười nói: “Nguyên Nhi, người mua cho gia gia nãi nãi người đi, coi như là hiếu kính. Ta và bà ngoại người đều không cần, năm trước tiểu dượng người còn làm cho chúng ta bộ xiêm y tốt.”

Nhưng Hoàng lão cha lúc này lại kiên trì: nếu mua thì phải mua luôn cho ông bà ngoại, nếu không mua thì đều không mua.

Hắn cảm thấy, đây là thời điểm cháu trai lộ mặt.

Lại nói, hắn nghe lời thân gia nói thực không thoải mái, ý là tiểu con rể có tiền đồ, con rể lớn không tiền đồ sao? Hoàng Lão Thực không tiền đồ, nhưng hắn sinh một đứa con trai có tiền đồ, cũng thay Hoàng gia lấy chút mặt mũi! Cho nên, hắn kiên trì Hoàng Nguyên mua cho ông bà ngoại. Bởi vì vải này đại biểu ý nghĩa, không còn là vấn đề tiền tài.

Đẩy đẩy kéo kéo, cuối cùng, Hoàng Nguyên mua cho gia gia nãi nãi, ông bà ngoại một thân gấm vóc in chữ Phúc Thọ, làm quần áo mùa đông, để năm mới mặc.

Mặt Hoàng lão cha và Phùng Trường Thuận đều tươi cười.

Từ tiệm tơ lụa đi ra, Hoàng Nguyên đi bên người Đỗ Quyên, thấp giọng hỏi: “Sao cha mẹ cũng không cho mua? Không phải còn có bạc sao!”

Đỗ Quyên cũng nhỏ giọng nói: “Lát nữa sẽ nói với người. Nhưng ta cho người biết: tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, “Tề gia” đứng trước “Trị quốc”. Quản lý tốt một gia đình, tuyệt không phải là chuyện đơn giản! Hôm nay vải vóc không thể tùy tiện mua!”

Hoàng Nguyên nghe xong há to miệng, như đang hỏi: “Có nghiêm trọng như vậy không?”

Đỗ Quyên liếc mắt nhìn hắn, thầm nghĩ đừng nhìn Hoàng gia chỉ là một gia đình nông dân đơn giản, trong đó nhiều khúc chiết lắm, nếu không, sao trước đó gây với nhà bà nội thành như vậy! Kiếp trước nàng là con một. Đời này, một lần nữa lĩnh hội ý nghĩa gia tộc.

Hoàng Nguyên tạm thời bỏ qua vấn đề “Tề gia”, hỏi Đỗ Quyên: “Người và đại tỷ, tiểu muội không muốn may đồ mới?”

Hắn nhìn vải bố trên người Đỗ Quyên bố y, có chút xót xa.

Có cô gái nào không thích đẹp chứ?

Trần Thanh Đại hàng năm, mỗi quý đều muốn mua thêm bộ đồ mới, chẳng sợ đồ mới trong tủ còn chưa mặc để cho một ăn. Diện mạo tỷ muội hắn rất xinh đẹp, lại chỉ có thể cài trâm thô vấy vải. Hắn nhất định phải cố gắng

nâng cao kỹ thuật hội họa, càng phải cố gắng đi vào sĩ đồ, làm cho bọn tỳ muội muốn mặc cái gì thì mua cái đó, đừng giống như vừa rồi vậy.

Đỗ Quyên nói: “Cũng không phải không muốn, nhưng bên trong núi thật sự không thích hợp mặc tơ lụa, đợi người trở về sẽ hiểu.”

Hoàng Nguyên nói: “Mùa đông không phải là được thanh nhàn chút sao?”

Đỗ Quyên nói: “Ở nông thôn, thanh nhàn cũng không thích hợp mặc cái này, ngồi nằm đi lại, tắm rửa bảo quản đều không có phương tiện.” Nói xong ôm bả vai Hoàng Ly cười nói, “Hơn nữa, tỳ muội chúng ta trời sinh xinh đẹp. Người ta dựa vào xiêm y trang điểm; còn chúng ta, mặc kệ mặc cái gì đều hào quang bắn ra bốn phía! Thêm trang điểm, còn không làm cho người ta ghen tị chết?”

Hoàng Ly nghe xong cười hai mắt cong thành vành trăng khuyết, môi đỏ mọng lộ ra một hàm răng.

Hoàng Nguyên nhìn Đỗ Quyên tươi cười sáng rỡ, tâm tình sáng sủa theo: tỳ tỳ quả là trời sinh xinh đẹp, tiểu muội cũng xuất sắc và khả ái như thế.

Hắn liền lên tinh thần, đối với các nàng nói: “Vậy ta mang các người đi tiệm vải khác chọn mua. Nơi đó vải thô hẳn so với trấn Hắc Sơn càng rẻ hơn, chúng ta nhiều mua chút mang về.”

Hoàng Ly mừng rỡ, không ngớt nói tốt.

Vì thế, Hoàng Nguyên đưa cả nhà rẽ vào một con phố khác: hai bên đường phố hẹp lại, cây to rợp bóng che khuất cái nắng gắt ngày hè. Người lui tới trên đường phần lớn là dân chúng phục sức thông thường, náo nhiệt mà ồn ào náo động, cũng hỗn độn rất nhiều, còn có người đẩy xe, gánh đòn gánh, tiểu thương bày quán, tiếng rao hàng, tiếng hỏi thăm liên tiếp rộn ràng.

Phùng Trường Thuận lập tức nói: “Đây mới là nơi chúng ta tới.”

Hoàng lão cha liên tục gật đầu, vội vàng hỏi gia cả rau xanh, lương thực, dụng cụ gia dụng, vẻ mặt cảm thán không thôi, nói nếu thôn Thanh Tuyền gần chợ, trong nhà có rất nhiều đồ có thể đem bán lấy tiền.

Đỗ Quyên nghe xong buồn cười. Nếu thật là như vậy, thổ sản vùng núi sẽ không còn phong phú nữa.

Hoàng Nguyên thấy mọi người đều vui vẻ, biết đến đúng chỗ, trong lòng cũng vui vẻ. Hắn hướng Đỗ Quyên nháy mắt, mỉm cười nói: “Ta giúp các người mua đồ, đảm bảo các người đều thích.”

Đỗ Quyên vui vẻ nói: “Thật sự? Nếu mua không tốt là người chịu trách nhiệm!”

Hoàng Nguyên cười mà không nói, lập tức dẫn bọn hắn đi về phía trước.

Đi vào một cửa hàng, hấn chỉ vào mấy cái gương, kêu vợ chường quĩ lấy ra vài loại kiểu dáng cho Đỗ Quyên và Hoàng Ly chọn lựa.

Quả nhiên, Hoàng Ly mừng rỡ, đối mỗi cái gương đều yêu thích không buông tay, giơ lên soi tới soi lui, soi mình trong gương lúm đồng tiền như hoa.

Đỗ Quyên vội hỏi giá cả, nghe nói ngũ tiền một, thập phần ngoài ý muốn.

Chẳng lẽ thế giới này chế tạo thủy tinh đã rất phát triển?

Mặc kệ như thế nào, giá này nàng còn có thể chấp nhận, vì thế cùng Hoàng Ly cẩn thận chọn lựa ba cái. Bỗng nhiên lại nhớ tới Đại Nữ tử tử, vội lấy thêm một. Hoàng Nguyên hỏi: “Thích không?”

Kỳ thật trong lòng đã biết các nàng thích.

Đỗ Quyên gật đầu, cười nói: “Ta cho rằng cái này thật đắt đó.”

Hoàng Nguyên nói: “Mấy năm trước phải đến hai lượng bạc, hiện tại rẻ rồi.”

Thấy các nàng chọn 4 cái, cũng không nghĩ nhiều, cho rằng một là mua cho nương, lấy tiền ra trả.

Hoàng lão cha ở một bên phân phó nói: “Nguyên Nhi, cho Đại Nữ tử tử người một.”

Hấn không biết Đỗ Quyên đã chọn, sợ mất phần cháu gái lớn. Lần này cháu trai về nhà, trước mặt thân thích bằng hữu không thể bớt cấp bậc lễ nghĩa, Đại Nữ tử là đại tử, càng không thể để sót.

Hoàng Nguyên vội vàng “Ai!” Một tiếng, kêu chường quĩ lấy thêm.

Đỗ Quyên liếc mắt nhìn Hoàng Ly, như muốn nói: “Ta có dự kiến trước”, vừa ngăn Hoàng Nguyên lại, cười nói với Hoàng lão cha: “Gia gia, chúng ta đã giúp Đại Nữ tử tử mua. Xem, có 4 cái nè.”

Hoàng lão cha nghe xong gật đầu, thập phần thỏa mãn.

Phùng Thị thấy Hoàng Nguyên thanh toán hai lượng bạc, rất đau lòng, nói thầm: “Ba người dùng một không phải là được, lại mua nhiều như vậy!”

Đỗ Quyên giải thích: “Nương, đại tử cuối năm phải xuất giá, cho nàng một. Ta và Hoàng Ly dùng một, nương dùng một, vừa lúc ba cái.”

Phùng Thị vội nói: “Ta không cần! Ba người các người mỗi người một, vừa lúc làm đồ cưới.”

Hoàng Nguyên ở bên cạnh khẽ cười nói: “Trước dùng như vậy, lần sau cần thì mua nữa là được. Nguyên Mộng Trai ở phủ thành, sau này cơ hội chúng ta tới cũng nhiều.”

Hoàng Ly nói thầm: “Đúng vậy. Nếu mua nhiều, trở về khẳng định có người mất thềm.”

Đỗ Quyên và Hoàng Nguyên nghe xong đều buồn cười.

Kế tiếp, bọn họ lại đi tiệm vải.

Lần này, mọi người không chối, nhất nhất hỏi giá các loại chần đệm vải thô. Quả nhiên thấy rẻ hơn trần Hắc Sơn, vì thế sôi nổi chọn lựa, ngay cả Phùng Trường Thuận cũng nói muốn mua cho nhà mình.

Hoàng Nguyên giúp Đỗ Quyên và Hoàng Ly chọn lựa.

Đem vải ướm trên người tử muội, cảm thấy màu da hai nàng mặc cái gì cũng dễ nhìn, tự đáy lòng thờ dài nói: “Quả nhiên trời sinh xinh đẹp!”

Hắn giúp các nàng chọn màu hồng, vàng nhạt, màu phấn hoặc các màu sáng, giải thích: “Trong rừng sâu núi cao nên lựa tông màu âm, mới có thể tương xứng với cảnh quan tự nhiên.”

Đỗ Quyên cười hỏi: “Sao ngươi rành quần áo con gái như vậy?”

Hoàng Nguyên không để ý đến giọng điệu trêu ghẹo của nàng, giải thích: “Thấy Thanh Đại muội muội mặc nhiều, sẽ biết. Thêm nữa, ta mỗi ngày vẽ tranh, thường xuyên quan sát phục sức của người ta, cùng bố cục cảnh vật, dĩ nhiên ánh mắt khác người.”

Nói xong liền có chút buồn bã.

Đỗ Quyên vội an ủi hắn nói: “Trần cô nương sẽ không có việc gì.”

Vừa trong lòng lại thờ dài, biết lời này thật gượng ép: một cô gái không có trải nghiệm cuộc sống, sao không làm cho người lo lắng chứ! Vốn Hoàng Nguyên tuyệt không nhớ thương Trần Thanh Đại, nàng đi lần này, hắn không thể không nhớ nàng.

Hoàng Nguyên cũng không nói nhiều, tiếp tục giúp tử muội chọn vải.

Hoàng Ly không cự tuyệt, cảm thấy ca ca chọn chính là tốt, chọc mọi người đều cười.

Hoàng Nguyên lòng tràn đầy thương tiếc muội muội, giúp nàng chọn rất nhiều.

Giúp tử muội chọn xong, hắn lại cầm một khối vải bông in hoa đỏ sậm ướm trên người Phùng Thị.

“Nương, cái này ngươi mặc.”

Hắn lớn như vậy, gần đây mới nhận tổ quy tông, ngưng ngưng thân cận với nương, bởi vậy có chút ngưng ngưng.

Phùng Thị kích động đến hai má đỏ lên, co quắp hỏi: “Thật đẹp mắt?”

Hoàng Nguyên nhắc mắt nhìn thẳng nàng.

Giờ khắc này Phùng Thị tản mát ra ánh sáng rực rỡ, ngay cả hai mắt cũng ướt át rực rỡ.

Hoàng Nguyên cảm thấy: nương rất xuất sắc, chỉ là thiếu đi chút dịu dàng, anh khí trên người của hắn đều di truyền từ nương. Nghĩ xong, cảm tình với nương lại kéo gần lại một tầng, lòng tràn đầy mềm mại, nhẹ giọng nói: “Nhìn thật đẹp! Nương tìm được con trai, nên mặc vui vẻ chút. Màu hồng quá chói, màu đỏ sậm không gây chú ý, thích hợp nương mặc.”

Phùng Thị vội vàng nói: “Vậy thì lấy cái này! lấy cái này!”

Hoàng Lão Thực thấy mắt thèm, nhắc nhở: “Nguyên Nhi, còn có ta.”

Đỗ Quyên thấy chường quỹ nhìn hắn, sáng giọng: “Cha, người gấp cái gì!”

Chường quỹ thấy đám người này nhìn không chớp mắt, lại mua nhiều vải như vậy, mừng rỡ, ân cần chiêu đãi; Lại thấy Hoàng Nguyên y phục trang sức cử chỉ đều không tầm thường, nhận định hắn là ông chủ vàng; còn nữa, thấy hắn giúp Đỗ Quyên, Hoàng Ly chọn, tiếp đó lại giúp Phùng Thị chọn, mà Đỗ Quyên lại gọi Hoàng Lão Thực “Cha”, Hoàng Nguyên và Phùng Hưng nghiệp giống nhau như khuôn đúc, vài phần giống Phùng Trường Thuận, trong lòng hắn liền làm “chuẩn xác” phán đoán, tự nhận là biết rõ quan hệ của bọn họ.

Vì thế, hắn cười nói với Hoàng Nguyên: “Công tử giúp quý nhạc phụ chọn 2 bộ đi. Bên này có màu thích hợp.”

Nói xong kéo Hoàng Lão Thực đi về quầy bên trái.

Hoàng Nguyên nghe xong ngẩn ngơ, đi theo mặt đỏ bừng.

Đỗ Quyên cũng há hốc mồm, không biết hắn từ đâu phán đoán Hoàng Nguyên và Hoàng Lão Thực là cha và con rể.

Đám người Phùng Thị cũng ngớ ra.

Hoàng Lão Thực hét lớn: “Nhạc phụ của ai chứ? Đó là con ta!”

Chương 253

Bán “tương Lai”

Chương quỹ ngây ngẩn cả người, dừng bước kinh ngạc nhìn về phía Đỗ Quyên.

Hoàng Lão Thực lập tức nói: “Đó là khuê nữ ta!”

Chương quỹ xuất mồ hôi trán, nuốt nước miếng, lúng túng cười ngượng ngùng.

Nhưng lúc này hắn lại lộ ra bản tính của con người: sai không chịu nhận, bản năng từ chối, biện giải cho mình. Hắn vừa đưa mắt về phía Phùng Hưng nghiệp, vừa thầm oán giận trong lòng: cái này không thể trách hắn, ai kêu con trai vị khách này lớn lên giống người ngoài chi!

Hắn tự động bỏ quên điềm giống nhau giữa Hoàng Nguyên và Hoàng Lão Thực.

Hoàng Nguyên vốn đang xấu hổ và giận dữ, lại thấy hắn có biểu tình ái muội, sao không biết trong lòng hắn muốn nói gì, càng giận dữ, sầm mặt quát: “Đó là cậu ta! Cháu bên ngoài giống cậu cũng không đúng hả?”

Chương quỹ vẻ mặt đưa đám nói: “Đúng, đúng! Là tiểu nhân đáng chết, mắt bị mù...”

Sao hắn xui xẻo như thế chứ?

Gặp phải đầy đủ hết một gia đình!

Đám người Đỗ Quyên mới chợt hiểu ra, biết vì sao hắn nghĩ sai.

Phùng Trường Thuận và Phùng Thị ngầm hiểu trong lòng mà không nói, chỉ trao đổi ánh mắt, không ngôn ngữ.

Chương quỹ vừa lau mồ hôi, vừa nói sang chuyện khác, nói hiếm khi bọn họ mua nhiều như vậy, bởi vậy giảm giá một thành, cho thêm một bao vải bị mối ăn, để vị đại tẩu này về nhà làm giấy.

Đây coi như là một cách bồi tội.

Đỗ Quyên và Hoàng Ly lại bất mãn, nói mua nhiều như vậy mới bớt một thành, thật không có thành ý, đổi qua nhà khác nhất định sẽ không nhỏ mọn như vậy.

Vì thế, trong lúc đám người Hoàng Nguyên trợn mắt há hốc mồm, 2 tỷ muội nói khéo như rót mật, đem giá cả giết xuống bảy phần.

Nói định xong, chường quĩ lại lau mồ hôi, vừa vui vẻ vừa ưu sầu. Tuy rằng giá cả thấp chút, cũng may những người này mua rất nhiều, cho nên hấn không tính quá mệt.

Hoàng gia chẳng những mua vải, ngay cả trải giường, màn trướng cũng mua không ít, trong đó rất nhiều đều là thêm đồ cưới cho Hoàng Tước Nhi.

Tính tiền xong, trên tay Phùng Hưng nghiệp, Hoàng Lão Thực, Hoàng Tiểu Bảo, Hoàng Nguyên, thậm chí Đỗ Quyên, Hoàng Ly đều ôm một xấp vải, đúng là mua nhiều.

Hoàng Ly mừng rỡ mặt mày hớn hở.

Đỗ Quyên mỉm cười liếc mắt nhìn Hoàng Nguyên, ý nói may mà chường quĩ nói sai.

Hoàng Nguyên thấy nàng như vậy, nhin không được mặt lại đỏ lên, tim đập như hươu chạy, cuống quít buông mi.

Từ tiệm vải đi ra, vừa lúc Nhậm Tam Hòa tìm tới, mọi người liền đem vải dẹt đưa lên xe trước, sau đó quay đầu tiếp tục dạo.

Kim chỉ, kéo, cái dùi, ngay cả cặp gắp than cũng mua.

Nhất thời đi tới trước một cửa hàng trang sức, Hoàng Nguyên nói với Đỗ Quyên và Hoàng Ly: “Đi vào chọn ít trang sức bạc đi.”

Hấn đã khôi phục bình tĩnh.

Đỗ Quyên nói: “Vào xem thôi. Mua thì không cần.”

Hoàng Ly cũng nói: “Đúng, chỉ nhìn xem.”

Nàng đầy mặt hứng thú, trong lòng lại không có tính toán mua.

Hoàng Nguyên nhỏ giọng nói với Đỗ Quyên: “Tuy chúng ta không có tiền, nhưng mua khuyên tai, hoặc một cây ngân trâm, cũng còn có thể. Không mua gì, trong lòng khó chịu. Người mang theo bao nhiêu bạc?”

Vừa rời tại tiệm vải mua thật nhiều vải, bạc trên người hấn xài gần hết, mà tiền để dành của hấn đều giao cho Đỗ Quyên, cho nên mới hỏi như vậy.

Đỗ Quyên cười nói: “Ta mang theo một ít. Mua hay không người cứ theo chúng ta đi!”

Nàng cũng không giải thích nhiều, kỳ thật nàng không mua không chỉ vì tiết kiệm tiền, còn có lý do khác: ở thôn Thanh Tuyền, mặc quá xuất sắc cũng không tốt. Lâm gia tính có tiền cũng không mặc vàng đeo bạc, toàn thân tơ lụa đâu.

Hoàng Nguyên chỉ đành thôi, trong lòng lại vì nàng mà luyến tiếc.

Đi vào cửa hàng, mắt Đỗ Quyên sáng lên.

Cửa hàng này nhìn cũng không xa hoa, hẳn nhắm đến tầng lớp phổ thông dân chúng. Bất quá, trong đó vàng ngọc trân châu cũng không ít, đa phần là trang sức bạc cùng đá màu, quỳên hoa, các loại đồ trang sức vòng cổ, khuyên tai, vòng tay đa dạng, đầy đủ, làm người ta hoa cả mắt.

Hoàng Ly nhìn được ngốc ngốc, hai mắt nhìn chăm chú.

Đỗ Quyên dạo qua một vòng, còn phát hiện trâm gỗ và vòng tay châu gỗ, tuy không đẹp bằng Lâm Xuân làm, cũng coi như tinh xảo, giá cả đều không mắc; Những món trang sức bạc và quỳên hoa đều làm được thập phần tinh xảo rất khác biệt, không khỏi cảm thán công tượng cổ đại rất linh hoạt.

Hoàng Nguyên không biết nàng nghĩ nhiều như vậy. Thấy nàng nhìn chăm chú, liền khuyên nhủ: “Thì mua chút đi, cho người và đại tỷ tiểu muội mỗi người hai loại. Nguyên Mộng Trai còn có chút tiền thu, ta trở về dạy học cũng có thể kiếm chút gia dụng, không cần tiết kiệm như vậy. Huống hồ, đại tỷ sắp xuất giá, cần có chút trang sức; người và tiểu muội mua thêm một hai kiêu, cũng không tính khác người.”

Đỗ Quyên cười nói: “Vậy giúp đại tỷ mua hai kiêu đi.”

Hoa nương tử của cửa hàng trang sức lại nhận ra chủ nhân Nguyên Mộng trai, Hoàng Nguyên.

Những ngày trước, hai vụ án nháo ồn ào huyên náo, Hoàng Nguyên bị Dương gia cắt đứt quan hệ, cũng nhận về cha mẹ ruột, phủ thành không ai không biết. Những người trước mắt này, đại khái chính là người nhà mới của hắn. Chỉ nhìn cách ăn mặc của bọn họ, cũng biết gia cảnh không tốt. Hoàng Nguyên bởi vậy bị viêm màng túi, ngay cả việc mua trang sức cho tỷ muội cũng không thể.

Nàng liền cười tủm tỉm tiến lên, nói: “Hoàng tú tài muốn mua chút đồ trang sức cho tỷ muội?”

Hoàng Nguyên không lúng túng, thi lễ nói: “Tại hạ đã không phải là tú tài, chương quỹ nương tử không cần phải khách khí. Tại hạ hôm nay là đưa cha mẹ và bọn tỷ muội dạo quanh phủ thành, gặp đồ thích hợp sẽ mua một hai loại.”

Hoa nương tử cũng không để ý tới lời giải thích của hắn “Không phải tú tài”, chỉ dụng tâm đánh giá Đỗ Quyên và Hoàng Ly, rồi khen: “Tỷ muội của Hoàng tú tài lại là mỹ nhân!”

Nói xong, dùng khẩu khí thương lượng đối Hoàng Nguyên nói: “Tiểu phụ nhân sớm muốn mời Hoàng tú tài giúp tiểu phụ nhân vẽ một bức tượng, chỉ là không có mặt mũi lớn như vậy, không dám thỉnh. Nếu Hoàng tú tài chịu hỗ trợ, hôm nay giúp tiểu phụ nhân họa một bức; lại đáp ứng đợi lúc 30 tuổi, đưa tiểu phụ nhân một bức tranh tự tay vẽ, mặc kệ vẽ phong cảnh hay là người

đều được, tiểu phụ nhân sẽ tùy hai vị Hoàng cô nương tại tiểu điểm tùy ý chọn lựa trang sức thích hợp.”

Nàng không nói số lượng là bởi vì tin tưởng Hoàng Nguyên là người đọc sách, nặng nhất mặt mũi, nhất định sẽ không tham lây nhiều của nàng, mà tranh của Hoàng Nguyên tương lai nhất định đáng giá.

Hoàng Nguyên ngạc nhiên nói: “Chương quý nương tử tin tưởng tại hạ về sau nổi tiếng?”

Chương quý nương tử che miệng ha hả cười nói: “Hoàng công tử, tranh của ngươi bây giờ đã rất nổi danh rồi! Tiểu phụ nhân sẽ không lỗ lỗ.”

Nàng cho rằng hấn ngưng ngưng, cho nên gạt bỏ sự băn khoăn của hấn.

Bọn người Phùng Trường Thuận kích động lại khiếp sợ, nhìn Hoàng Nguyên cùng chia sẻ quang vinh.

Đỗ Quyên lại bị rung động từ phương thức đẩy mạnh tiêu thụ này đây không phải là kéo dài thời hạn trả tiền sao? Hoặc là gọi tương lai mua bán.

Nữ lão bản này thực sự có đầu óc!

Thấy thần sắc Hoàng Nguyên có chút buông lỏng, bộ dáng Hoàng Ly cũng nóng lòng muốn thử, nàng vội vàng nói: “Không được! Chúng ta không cần.”

Hoa nương tử kinh ngạc nói: “Hoàng cô nương vì sao không chịu?”

Nàng cảm thấy mình không yêu cầu quá phận, đây là chuyện đôi bên cùng có lợi, chuyện tốt nha!

Đỗ Quyên cười híp mắt nói: “Làm người hấn nên tùy thời an phận. Hiện tại nhà chúng ta nghèo, dù đệ đệ dùng tranh đổi trang sức, chúng ta đeo lên cũng không giống, còn thêm xiêm y đẹp cho xứng; có xiêm y đẹp, còn muốn người hầu hạ mới không uổng phí xiêm y trang sức. Chương quý nương tử ngẫm lại xem, đây không phải là tự tìm phiền toái sao! Không bằng đợi tương lai đệ đệ có tiền đồ, gia cảnh cũng giàu có, nên mặc cái gì, tự nhiên nước chảy thành sông. Làm gì hôm nay tại đây bán “tương lai”?”

“An phận tùy thời, tốt! Bán “tương lai”? Là ta nhiều chuyện.”

Hoàng Nguyên cúi đầu tự lẩm bẫm.

Đỗ Quyên ghé sát vào hấn nhẹ giọng nói: “Là ngươi suy nghĩ nhiều. Ta cũng không vì tiết kiệm tiền. Chúng ta ở trong thôn, mặc quá gây chú ý dễ chọc sự, các thân thích cũng sẽ đổ mắt, nghĩ đến nhà ngươi rất có tiền, có thể gặp rất nhiều phiền toái. Vẫn nên điệu thấp chút tốt hơn.”

Hoàng Nguyên ngưng mắt nhìn nàng nhẹ giọng nói: “Theo ý ngươi.”

Hoàng Ly cũng từ phục trang đẹp để tỉnh táo lại, nói từ bỏ.

Lòng Hoa nương tử tràn đầy không phải tư vị, bội phục nhìn tỷ muội Hoàng gia, nịnh nọt nói: “Hoàng cô nương thật là người biết sắc sảo. Ôn nhu, hiền lành như vậy, thật là khó được!”

Đỗ Quyên cười híp mắt nói: “Chương quỹ nương tử cũng không cần thất vọng. Chúng ta vẫn sẽ chọn hai kiện gì đó, cũng không vào không xem cửa hàng của người.”

Nói xong, bảo nàng lấy một cây ngân thoa ra xem.

Chọn lựa, Đỗ Quyên cuối cùng giúp Hoàng Tước Nhi tuyển một cái thoa bạc và một đôi vòng tai bạc; lại giúp Hoàng Ly tuyển một cây trâm bạc đơn giản, “Dùng cái này có thể thử độc. Hoàng nữ hiệp mang nó có thể bảo đảm thân người an toàn.”

Hoàng Nguyên bị nàng chọc cười. Hoàng Ly niết cây trâm bạc cười không khép được miệng, nhị tỷ nói cái gì căn bản không nghe rõ.

Dù cho như vậy, Hoàng lão cha thấy cũng đau lòng.

Nhưng là, Đỗ Quyên cái gì cũng không mua, hẳn cũng khó mà nói cái gì. Về phần Hoàng Tước Nhi, Lâm gia cho sính lễ dày, mua sắm chuẩn bị đồ cưới cho nàng là chuyện nên làm.

Từ cửa hàng trang sức đi ra, lòng Hoàng Nguyên thoải mái, cởi bỏ sự cẩn thận và trầm ổn, thể hiện thiếu niên hoạt bát. Hắn và Đỗ Quyên nắm tay Hoàng Ly, hưng trí bừng bừng chạy về phía trước.

Con đường này kêu là ngõ Ngư Gia, chính là con phố cổ xưa nhất thành Kinh châu.

Phần đông một phố cổ đều mang dấu vết xưa cũ, như một hình ảnh thu nhỏ của thành phố, phản ánh văn hóa dân tộc địa phương. Chúng nó không rộng mở như những con phố sang trọng mới, lại tràn đầy hơi người.

Cổ thụ rợp bóng che trong ngày hè nóng bức. Đứng tại khoảng giữa đường phố, dõi mắt nhìn về hai đầu, phía ngã tư đường như một hành lang được bao phủ bởi một khung xanh biếc. Cửa hàng hai bên thấp bé, kiến trúc xưa cũ. Phố bên cạnh đông đảo các tiểu thương buôn bán, có hàng ăn vặt, có sạp trái cây, cái gì cần có đều có, thậm chí có dưới gốc cây đại thụ còn có người kể chuyện xưa, chơi xiếc ảo thuật. Mọi người phe phẩy quạt hương bồ lớn xem náo nhiệt, thỉnh thoảng bùng ra từng trận âm thanh ừng hộc.

Hoàng Ly vui vẻ điên rồ, chạy chui khắp nơi.

Hoàng Nguyên và Đỗ Quyên chạy cùng với nàng, có khi dừng lại tiếp đón:

“Cha, nương, nhanh lên!”

“Tiểu Bảo ca, người đừng nhìn ngây người, đi theo chúng ta.”

“Gia gia, ông ngoại, đến ăn cái này!”

Khác với lúc nãy, Đỗ Quyên nhìn thấy bán đồ ăn, nhất định muốn mua ăn thử.

Lý do của nàng rất đầy đủ: nàng muốn nâng cao tay nghề.

Nàng học xong, về nhà có thể làm cho cả nhà ăn.

Hoàng Ly càng không cần nói, cái miệng chưa từng ngừng nhai.

Mọi người thấy đều kinh ngạc: thân thể nhỏ gầy mảnh mai như thế, sao như cái túi không đáy, ăn vào là không bóng dáng đâu? Cũng không nghe thấy nàng kêu no.

Bánh chung, bánh rán, các loại màn thầu, bánh bao, sủi cảo và trái cây chiên, mút hoa quả, trái cây sấy khô, vài bước đường là có một cái sạp hoặc là quang gánh, làm cho người đi không kịp nhìn. Mới mua bánh bột gạo, lại nhìn thấy phía trước có bánh mè; vừa mua bánh mè, đã nhìn thấy bán thịt kho; xách một bao thịt kho đi tới, bỗng nhiên mùi vị cay xộc mũi, ngẩng đầu nhìn lên, phía trước nồi lớn đang bốc hơi nóng, trên mảnh vải bay tà tà là hàng chữ cong queo “Lòng bò”, mấy huynh muội vội vàng chạy tới...

Đi xa thêm một chút, Hoàng Ly không thể nắm tay ca ca tỷ tỷ: cầm trên tay, miệng ăn, ánh mắt cũng không nhàn rỗi hết nhìn đông tới nhìn tây, dưới chân đi lại càng không có quy luật.

Hoàng Nguyên và Đỗ Quyên một trái một phải bảo vệ bên cạnh nàng, phòng ngừa nàng đụng phải người, hoặc bị người đụng phải.

Chương 254

Thiên Luân Chi Nhạc

Hai người đi theo muội muội không ngừng kêu: “Hoàng Ly, người chậm một chút!”

“Hoàng Ly, chú ý hình tượng! Một chút cũng chờ không kịp hả? Chẳng lẽ người sợ người ta chuyển nhà sao?”

Hoàng Ly mắt đécc tai ngơ, chạy đến đứng trước sạp đôi diện, nhìn quả màu đỏ trong quang gánh kêu lên sợ hãi: “Đây là ớt? Ái dà, mẹ ơi! đỏ như vậy ai dám ăn?”

Chủ sạp là một vị đại thẩm, nhiệt tâm đầy mạnh tiêu thụ nói: “Tiểu ca, cái này bên ngoài là vỏ quả ớt, bên trong làm bằng bột, rất thơm rất giòn. Không tin người ném thử! Không cay.”

Vừa nói vừa cầm lên một cái khoảng chừng ngón tay, đưa cho nàng.

Hoàng Ly có chút do dự: “Không cay? Người không đỡ ta chứ?”

Đại thẩm cười nói: “Không đỡ. Ném thử sẽ biết.”

Hoàng Ly đang muốn thử, Đỗ Quyên từ sau đuôi tới, lấy một cái trái nhét vào miệng, “Dát chi” cắn một ngụm. Ăn 2, 3 miếng, mới nói với muội muội: “Miếng tham mà lá gan nhỏ như vậy! Thứ này nếu không ăn ngon, có thể bày bán ở đây à? Đã bày bán, khẳng định có người mua; nếu đã có người mua, chứng minh là không khó ăn.”

Nói xong, tiếp tục “Dát chi” ăn trái cây.

Hoàng Nguyên cũng đuôi tới, cười hỏi: “Ăn ngon không?”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Thơm quá! Không cay chút nào.”

Hoàng Nguyên nói: “Đây là bỏ ruột đi, phơi khô xong cắt thành từng đoạn, đem đồ nhồi vào bên trong, sau đó chiên.”

Hoàng Ly cũng “Dát chi” ăn một cái, vừa nói với đại thẩm: “Mua một cân. Không, mua hai cân!” Lại chuyển hướng Hoàng Nguyên dịu dàng nói, “Ca ca, trả tiền!”

Hoàng Nguyên thấy trên trán nàng ướt mồ hôi, vừa dùng quạt xếp giúp nàng quạt, vừa run run lấy tiểu hà bao, cả kinh nói: “Ai nha, không có tiền. Thừa mười đồng, vừa rồi đã mua bánh mì cho người.”

Hoàng Ly không nghi ngờ hẳn, lại chuyển hướng Đỗ Quyên: “Nhị tử, trả tiền!”

Đỗ Quyên nhin cười trả tiền, vừa đối với Hoàng Nguyên cảm thán nói: “Tiểu muội ta như vậy, tương lai nhất định phải gả kẻ có tiền. Bằng không ai nuôi nổi chứ!”

Hoàng Ly nhất thời nhéo cánh tay nhị tử, uốn éo người không thuận theo.

Đại thẩm thế mới biết nàng là con gái, nhin cười không được.

Hoàng Nguyên tiếp nhận trái cây đại thẩm gói kỹ, xoay người mời đám người Hoàng lão cha vừa đuổi tới ăn, “Gia gia, ông ngoại, ném thử cái này.”

Hoàng lão cha vội lấy một cái ăn, còn không quên giáo huấn cháu gái, “Hoàng Ly, người đã bao lớn rồi. Chỉ biết ăn! Đây là ở bên ngoài, mà không có chút bộ dáng nào! Nguyên Nhi người cũng không quản muội muội của người.”

Hắn thấy Hoàng Nguyên theo sau muội muội trả tiền, thập phần không quen nhìn.

Hoàng Lão Thực không có cô phụ kỳ vọng tiểu khuê nữ, trước sau như một thương yêu nàng, đúng lúc ra mặt hoà giải: “Cha, Hoàng Ly còn nhỏ mà. Nàng lớn như vậy, lần đầu đến phủ thành, muốn ăn thì ăn, không xài hết mấy cái tiền. Nguyên Nhi bán tranh không phải là kiếm bạc sao!”

Hoàng lão cha tức giận, “Người chỉ biết nghe theo nàng!”

Hắn thập phần không hiểu, cháu trai đã tìm trở về, sao con trai vẫn thương yêu khuê nữ như vậy. Không phải nên thương cháu trai sao?

Phùng Trường Thuận cười khuyên một trận.

Đỗ Quyên hướng Hoàng Nguyên nháy mắt, muốn hẳn ra mặt.

Hoàng Nguyên tâm tư một chuyện, kéo cánh tay Hoàng lão cha, cười nói: “Gia gia, đi, đi phía trước, hình như có Mặc Bảo Trai bán bút mực. Chúng ta đi giúp Tiểu Thuận chọn chút bút mực tốt.”

Hoàng lão cha nhất thời cao hứng, vội nói: “Ai! Cái này cần mua.”

Cũng không quản bản thân căn bản không biết chọn lựa, hưng trí bùng bùng cùng cháu trai đi.

Mọi người đi một chút lại dừng, lúc thì ở một quán nhỏ dưới gốc đại thụ ăn một chén đậu hủ, thuận tiện nghỉ chân; lúc chen chân trong đám người nghe kể tích xưa; khi thì xem xiếc ảo thuật, hưng trí thủy chung không giảm.

Đi ngang qua một cửa hàng, Hoàng Nguyên nhìn thấy bán dù, giấy dầu, vội chạy vào.

Hắn mua hai chiếc dù, đưa cho Đỗ Quyên một cái màu hồng nhạt, dặn dò: “Con đường này không có cây to. Cầm này ô dù che nắng đi, đừng phơi đến choáng váng.”

Lại đưa một cây khác cho Phùng thị.

Đỗ Quyên cười nói: “Chúng ta ở nhà, trước nay phơi nắng không bung dù.”

Miệng nói như vậy nhưng vẫn cầm lấy dù, thuận tay mở ra, ngửa mặt xem tranh trên dù, “Cây dù này không tốt che trong ngày nắng. Nếu trong cơn mưa phùn mông mông mùa xuân, bước chậm trên phố cũ như vậy, che dù này mới có tình thơ ý họa.”

Theo lời diễn tả của nàng, trong đầu Hoàng Nguyên nhất thời hiện lên hình ảnh kia.

Hắn mỉm cười nói: “Trời trong cũng rất đẹp. Không tin người làm cho ta xem một chút.”

Quả nhiên Đỗ Quyên giơ dù, dắt Hoàng Ly, thả chậm cước bộ, lững thững đi về trước.

Đi một đoạn, quay đầu nhìn về sau cười xinh đẹp, hỏi: “Thế nào?”

Hoàng Nguyên không nói lời nào, chỉ nhìn nàng cười.

Màu xanh biếc với cây dù màu hồng nhạt. Tuy là mặc nam trang nhưng nụ cười nhẹ với ánh mắt lưu chuyển, phảng phất gió nhẹ âm áp lướt qua, mang đến nhẹ nhàng khoan khoái cùng thanh mát cho ngày hè xôn xao trên phố cổ.

Người, cảnh, giống như một bức kính điện cổ họa, in vào trong lòng hắn.

Bỗng nhiên hắn dâng lên một cỗ xúc động, muốn đem hình ảnh trước mắt vẽ lại.

Hoàng Tiểu Bảo chạy tới cười nói: “Hoàng Nguyên, sao không đi? Ai, lại không đồ mưa, các nàng bung dù làm cái gì?”

Hoàng Nguyên cố nén xúc động, đối với đường huynh trả lời: “Cái này gọi là 'Phòng ngừa chu đáo'.”

Kế tiếp, hắn Imang người nhà đi Giang Tâm Đảo.

Nhưng sinh hoạt ở trong núi, nhìn quen sông núi rừng rậm, đám người Hoàng lão cha không có hứng thú chút nào với phong cảnh trên đảo, may mắn Hoàng Nguyên tìm một lương đình không có ai, bày ra các loại đồ ăn mua được trên đường, cho bọn họ ngồi xuống nghỉ tạm, ăn uống nhàn thoải, mới khá hơn. Đám thiếu niên lại khác, Hoàng Tiểu Bảo và Hoàng Ly với hoàn cảnh xa lạ đều tràn ngập tò mò, căn bản ngồi không yên, đi dạo hết chung quanh.

Đỗ Quyên đang hầu hạ trưởng bối, chợt thấy Hoàng Nguyên đem bút mực giấy vừa mua trải lên bàn đá, vội hỏi: “Làm cái gì?”

Hoàng Nguyên mỉm cười nói: “Ta muốn vẽ tranh.”

Mắt Đỗ Quyên sáng ngời, nói: “Đề ta mài mực.”

Hoàng Nguyên gật đầu nói: “Tốt!”

Lập tức, hai tỷ đệ im lặng không lên tiếng.

Tình cảm trong lồng ngực Hoàng Nguyên sục sôi, linh tư như nước, đợi Đỗ Quyên mài xong, liền vẩy mực múa bút, chỉ một lát là một bức thân nhân đoàn tụ đồ hoàn thành, tựa đề là “Thiên luân chi nhạc”.

Bức tranh vẽ tình cảnh trước mắt: gia gia, ông ngoại, tiểu cữu cữu và cha ngồi đối diện nhau, trước mặt là các loại ăn vặt, vừa ăn vừa nói cười; hấn đứng bên cạnh bàn đá, ngưng thần cúi đầu vẽ tranh, Đỗ Quyên ở một bên làm bạn; ánh mắt Nhậm Tam Hòa lấp lánh chăm chú nhìn hấn vẽ; nương ngồi trên ghé đá, yêu thương nhìn tỷ đệ bọn họ; xa xa dưới cây hoa, Hoàng Ly và Hoàng Tiểu Bảo đang đùa nháo...

Vẽ xong, Đỗ Quyên cầm tranh lên trước mắt nhìn, mừng rỡ khen: “Thật là đã định liệu trước nên mới vẽ được lưu loát hài hòa như thế! Đáng tiếc thiếu đi Tước Nhi tỷ tỷ. Nếu Tước Nhi tỷ tỷ có mặt lại càng hoàn mỹ. Hay là để ta thêm vào?”

Nhậm Tam Hòa vẫn cẩn thận nhìn tranh, nghe vậy lập tức nói: “Người thêm vào đi!”

Dĩ nhiên Hoàng Nguyên câu còn không được.

Năm hấn 9 tuổi đã thấy qua tranh của Đỗ Quyên, dĩ nhiên muốn xem nàng bây giờ vẽ ra sao.

Kiếp trước Đỗ Quyên vẫn dùng bút chì phác họa, đời này, dưới sự chỉ điểm của Nhậm Tam Hòa dùng bút lông học vẽ tranh thủy mặc. Nhìn Hoàng Nguyên vẽ xong, nàng cảm thấy kỹ thuật vẽ tranh của mình kém xa hấn, bởi vậy lời ra khỏi miệng lại có chút do dự.

Nghĩ nghĩ, nàng từ trong đóng giấy bút lấy ra một cây bút mới, cũng không rửa bỏ lông tơ, chỉ vuốt bỏ ít lông tơ bên ngoài, nhúng mực, đem bút lông làm thành bút đầu cứng dùng, rất nhanh phác thảo ra Hoàng Tước Nhi, là cảnh tượng nàng ngồi thêu thùa dưới cây hoa Kim Ngân.

“Đây là đại tỷ. Nàng vẫn tính nội liễm, trong ngại ngùng lộ ra cổ chấp, lại rất có phong phạm trưởng tỷ và đảm đương...”

Theo lời kể, Hoàng Nguyên liền hiểu ý của nàng.

Đồng thời, hấn nhìn chăm chăm vào phác họa của nàng không rời mắt.

Hắn hít sâu một hơi, dùng kỹ xảo thủy mặc đem Hoàng Tước Nhi thêm bức họa; tiếp lại thay một tờ giấy, lại cầm lấy cây bút Đỗ Quyên vừa dùng chưa khai phong, lấy thủ pháp phác họa vẽ lại hình ảnh Đỗ Quyên che dù giấy đi trên phố cổ lúc này.

Đỗ Quyên nhìn, mắt sáng lên.

Rõ ràng là phác họa, nhưng vì hắn lấy bút lông làm bút đầu cứng, tuy ngòi bút chỉ tiêu hao một chút lông tơ, cuối cùng vẫn là mềm mại, bởi vậy bức phác họa này rất độc đáo: đường cong mượt mà vẫn đầy hàm súc.

Rộn ràng trên phố cổ, hết thấy ồn ào náo động phồn hoa đều lui về phía sau thành bối cảnh, cảnh lá hình vòm cung của cây dù dưới màn trời là thiếu nữ. Trong tranh, Đỗ Quyên và Hoàng Ly đều là nữ trang. Đỗ Quyên tươi mát thanh lịch, Hoàng Ly hoạt bát tự nhiên. Hai tỷ muội có điềm giống nhau, đó chính là linh động phi thường, không hề có nét chế tạo hoặc câu nệ nào, khác xa với cung nữ đồ Hoàng Nguyên thường vẽ.

Đỗ Quyên mừng rỡ cười nói: “Ta thích bức này!”, rồi nhìn một khác trên bàn, lại nói: “Bức này cũng đẹp, nhìn rất ấm áp.”

Hoàng Nguyên thư thái cười.

Hắn cảm thấy, sau một bức họa, hắn vẽ ra được thần thái của Đỗ Quyên. Bức đầu tiên, hắn vẽ ra tình thân trong lòng và khát vọng gia đình. Hai bức tranh đều vẽ trong trạng thái hứng thú dào dạt, linh cảm có thể ngộ mà không thể cầu, là bức họa xuất sắc hiếm có của hắn từ trước tới bây giờ!

Tuy Nhậm Tam Hòa không nói chuyện, nhìn tranh trong mắt hắn cũng biểu lộ sự tán thưởng.

Đám người Hoàng lão cha thấy Hoàng Nguyên vẽ xong, đều xông tới xem.

Tuy nhìn không hiểu, nhưng đều thập phần vui vẻ.

Hoàng Lão Thực có chút rối rắm: “Nguyên Nhi, sao ngươi vẽ miệng cha lớn như vậy chứ? Xem, răng nanh đều lộ ra, không đẹp!”

Đỗ Quyên bật cười vui vẻ.

Hoàng Nguyên dở khóc dở cười nói: “Cha, chứng minh ngươi cười rất vui vẻ!”

Đang nói, chợt nghe Hoàng Ly gọi: “Ca ca, ngươi xem ai tới?”

Mọi người xoay người nhìn lại, thì ra là Tầm Hư Cực và Tầm Lao Yên tới.

Tầm Lao Yên hôm nay mặc nữ trang, váy màu xanh nhạt, áo khoác lụa mỏng như cánh ve, tóc mây cao ngất, nắm tay Hoàng Ly, từ dưới hoa lượn lờ đi tới, như may khói bị gió mát thổi về, cũng giống một bức họa.

Huynh muội Tả gia thập phần khách khí với đám người Hoàng lão cha làm lễ, lại ra lệnh tùy tùng dâng lên rượu và đồ ăn. Vì sợ Hoàng gia câu nệ, rất nhanh sai phái bọn họ ra khỏi đình, không cho bọn họ hầu hạ.

Phùng Trường Thuận thầm khen hai người biết lễ có phong độ

Hai người cung thỉnh trưởng bối tự tiện, sau đó tới xem Hoàng Nguyên vẽ.

Tả Hư Cực đối với hai bức họa đều khen không dứt miệng.

Tả Lao Yên nhìn chăm chăm bức , bỗng nhiên khẽ cười nói với Hoàng Nguyên: “Ta cũng muốn được vẽ vào. Hôm nay nếu còn kịp, liền mặt dày cầu Hoàng công tử vẽ ta vào góc nhỏ này. Nói vậy Hoàng công tử sẽ không từ chối chứ?”

Chương 255

Âm Thầm So Chiêu

Nàng nói xong, liền chờ đợi nhìn chằm chằm Hoàng Nguyên.

Hoàng Nguyên ngậy ngấn cả người, nhìn nàng không biết đáp lại như thế nào.

Thiếu nữ mắt như viên ngọc đen phát sáng lấp lánh, nghiêng đầu tựa như Hoàng Ly khao khát nhìn những quán ăn vặt trên đường, làm người ta không đành lòng cự tuyệt; nhưng hấn cảm thấy đôi gò má như bạch ngọc có đốm hồng khả nghi, tim không khỏi nhảy dựng, mặt cũng thiêu cháy.

Hấn cúi đầu khép mắt, tâm loạn như ma.

Đúng lúc này, chợt nghe Đỗ Quyên cười nói: “Cái này không thể được!”

Khẩu khí quả quyết không chỉ làm ngậy người huynh muội Tả Lao Yên, cũng rung động Hoàng Nguyên.

Tả Hư Cực vốn trách đường muội cần rở, nghe Đỗ Quyên nói như vậy càng cảm thấy không tốt.

Nhưng hấn thấy Đỗ Quyên cười quá tươi đẹp, không biết sao, cũng không quá lo lắng. Hấn cảm thấy, tâm tính nàng bằng phẳng cao thượng, tuyệt sẽ không nhục nhã muội muội, nàng không phải loại nữ tử chua ngoa thấp kém.

Đỗ Quyên chỉ vào bức tranh nghiêm túc đối với Tả Lao Yên giải thích: “Tả cô nương, tranh này đều người của Hoàng gia ta, trừ bỏ ông ngoại, cậu và tiểu dưỡng, nhưng cũng là thân thích Hoàng gia, cho nên đệ đệ mới đặt tên là . Nếu vẽ Tả cô nương vào thì không thích hợp. Lại nói, Tả cô nương là thân phận nào, vẽ cùng chúng ta, đích thực hạ thấp cô nương! Không bằng đệ đệ vẽ một mình Tả cô nương, vậy mới đặc sắc có một không hai!”

Nói xong, không để ý tới sắc mặt trắng bệch của nàng, mở ra một bức họa khác, “Xem bức này, là hấn vẽ ta và muội muội. Có phải rất đẹp hay không?”

Hoàng Ly nghe xong vội vỗ tay nói: “Đúng rồi Tả tỷ tỷ, người tựa như tiên nữ, đệ ca ca vẽ một bức cho người. Vẽ xong thì đưa cho ta...”

Lời còn chưa dứt, đã bị Đỗ Quyên đá một cước.

Đỗ Quyên sáng giọng: “Tranh Tả cô nương, có thể nào tùy tiện tặng người? Người cho rằng nàng giống như chúng ta sao? Đừng nói bức họa, cho dù tùy tiện một thứ gì mang trên người đều không thể tùy tiện cho người.”

Rồi áy náy đối với Tả Lao Yên nói: “Tiểu muội không hiểu những quy củ này, Tả cô nương chớ trách. Nàng cũng là thích người, mới nói như vậy.”

Hoàng Ly vội vàng che miệng, đỏ mặt.

Tả Tả Lao Yên nặng như chì, cố cười nói: “Vô phương! Hoàng tam cô nương thiên chân hồn nhiên, nhanh miệng bộc trực, sao ta trách móc chứ.”

Nói xong, ngưng thần đánh giá Đỗ Quyên.

Nàng là cố ý nói phá tâm tư của mình, hay là vô tình nói thẳng đây?

Chỉ thấy vẻ mặt Đỗ Quyên tựa mặt trời xuống đảo Giang Tâm, rõ ràng, tươi cười đầy mắt ánh lạn âm áp, làm tâm tình người quan sát không tự chủ được trở nên sung sướng theo.

Nàng nghĩ, nhất định Hoàng cô nương ăn ngay nói thật, là vô tình.

Chỉ là tính toán của nàng lại rơi vào khoảng không.

Trời biết, nàng thật muốn có một phần nhỏ nhoi trong bức tranh kia!

Lời Đỗ Quyên nói làm Hoàng Nguyên cảnh giác.

Hắn biết nàng ăn ngay nói thật, hơn nữa còn là cố ý.

Ở chung mấy ngày nay, hắn càng hiểu tính tình Đỗ Quyên: đơn thuần trong veo như suối trên núi, vừa giống như trăng tròn trong trời đêm, càng réo rất thâm thúy. Nàng bình thường rất ít đùa giỡn tâm cơ thủ đoạn với người khác. Phần lớn thời gian, nàng dùng lời nói thẳng đối phó người, dùng lời người thường không dám nói, nói lời người không tiện nói, làm đối phương trở tay không kịp và ghen hòng nhìn trần trối, còn nàng vẫn cứ trong sáng, thản nhiên vô tư, bằng phẳng không ngại.

Vừa rồi, hắn biết tâm ý Tả Lao Yên, mà không thể từ chối.

Cho dù là uyển chuyển từ chối, cũng có vẻ thất lễ.

Bởi vì Tả Lao Yên không nói rõ muốn trở thành người Hoàng gia, bắt quá là muốn trở thành người trong tranh mà thôi; nếu hắn như Đỗ Quyên thản nhiên nói toạc, thì có vẻ tâm tư khác xem thường, có ý tưởng không nên có.

Đỗ Quyên lại không tổn sức chút nào thay hắn cự tuyệt.

Còn cự tuyệt được tự nhiên như vậy!

Tả Hư Cự đánh giá cao Đỗ Quyên, hắn và đường muội vì lời của Đỗ Quyên nói cảm thấy xấu hổ, nhưng không thể nói Đỗ Quyên thất lễ, cũng không thể hoài nghi tâm tính nàng.

Hắn liền thuận thế xoay chuyển đề tài, cười nói: “Vậy Hoàng huynh đệ giúp Yên muội muội họa một bức đi! Hôm nay khó được người có hưng trí như vậy, vẽ ra chắc sẽ khác thường.”

Hoàng Nguyên khôi phục thái độ bình thường, khẽ cười trải ra giấy bút, bắt đầu vẽ.

Hắn vẽ chính là cảnh vừa rời Tả Lao Yên từ dưới hoa chậm rãi đi tới.

Hắn chỉ gặp qua khuôn mặt Tả Lao Yên một lần, cũng chưa từng nhìn thẳng, bởi vậy đôi với nàng không quá quen thuộc. Không giống Đỗ Quyên, nét tươi cười đã xâm nhập trong lòng hắn. Cho nên, hắn mời Tả Lao Yên ngồi đối diện hắn.

Phần đông người còn nhỏ tuổi ở phương diện nào đó có chút thành tựu, cũng có chút thiên phú linh khí. Lâm Xuân như thế, Hoàng Nguyên cũng là như thế. Một khi hắn cầm lấy bút vẽ, là tâm vô ngoại vật, trong lòng trong mắt đều chỉ có vẽ.

Hắn không giống trước đây không dám nhìn thẳng Tả Lao Yên, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu chăm chú nhìn nàng. Mỗi cái liếc mắt nhìn qua, đều phảng phất nhìn đến tận đáy lòng của nàng.

Tả Lao Yên lẳng lặng ngồi trên ghế đá, thân nhiên khẽ cười, rộng mở tâm linh, vượt qua khuôn khổ mắt tự nhiên và đoan trang của khuê tú đại gia, có ý hàm xúc và cách biểu lộ tâm tư khác. Nhìn vào ánh mắt càng khiến cho hắn cảm thấy lẫn lộn. Không tự giác, hắn tâm tùy ý vẽ, dưới ngòi bút nữ tử càng mông lung, như sương khói mờ mịt, trong ôn nhu mang theo cổ chấp.

Đỗ Quyên đứng ở một bên nhìn xem.

Bức họa dần dần hoàn thành, nàng xem họa biến thành người hoàn chỉnh, lại nhìn Hoàng Nguyên và Tả Lao Yên.

Dưới mắt của Hoàng Nguyên, Tả Lao Yên hoàn toàn lộ ra chính mình.

Đây là một cuộc trao đổi tâm linh!

Trong lòng nàng hơi hơi phiếm toan, nói bất an hiểm thấy dâng lên.

Nàng không khỏi nhắc nhở chính mình: vẽ tranh đều là như vậy. Lúc Lâm Xuân điêu khắc, trong lòng trong mắt hắn cũng chỉ có núi sông nhân vật. Không như vậy không thể hoàn thành. Nhiều người không thể đạt tới cảnh giới đó.

Sau nửa canh giờ, họa thành.

Tả Lao Yên đứng dậy, đi lên trước xem tranh.

Chỉ liếc mắt nhìn, nàng cả cười!

Bức tranh này đã vẽ ra toàn bộ thần vận và nét đẹp của nàng, còn có đặc biệt.

Mặc kệ nét đặc biệt này là do hắn vẽ ra, hay là từ khi nàng sinh ra đã có, đều đã khắc vào trong bản chất của nàng. Vậy mà hắn có thể nắm bắt được,

lại dùng hình thức mộng lung mộng ảo biểu hiện ra, có thể thấy được là hẩn hiều nàng !

Nàng xấu hổ đối với Hoàng Nguyên nhẹ giọng nói: “Hoàng công tử quả nhiên đại tài!”

Tả Hư Cực cũng khen vài câu, vừa nghi hoặc hỏi Hoàng Nguyên: “Sao hôm nay người vẽ tranh thuận buồm xuôi gió như vậy? Bức này không kém hai bức trước chút nào. Nếu không, người cũng giúp ta họa một bức?”

Hoàng Nguyên lắc đầu cười nói: “Người đừng tham gia náo nhiệt. Tinh thần ta kém lắm, hôm nay không thể vẽ thêm.”

Tả Hư Cực đành từ bỏ.

Tả Lao Yên thấy Đỗ Quyên nhìn đến xuất thần, giật mình.

Bởi vì lúc này nàng cự tuyệt, không khỏi lo lắng nàng có khúc mắc với mình, nên có ý thân cận nàng, hỏi: “Đỗ Quyên, người cảm thấy có được không?”

Đỗ Quyên khen tự đáy lòng: “Đẹp quá!”

Lại tiếc hận nói: “Sao ta có cảm giác nó đẹp hơn bức của ta vậy? Thật ghen tị!”

Tả Lao Yên thấy nàng có thể khen ngợi như vậy, hơn nữa còn nói rất tự nhiên thú vị, không khỏi lấy quạt che miệng cười khẽ, không giấu được niềm vui sướng trong mắt, ánh sáng toả ra rục rỡ.

Hoàng Nguyên không đem lời Đỗ Quyên làm chê cười, ngưng mắt nhìn nàng nói: “Người và Tả cô nương khác nhau, sao có thể so sánh chứ! Chỉ nhìn có vẽ ra được tinh tú và thần thái của người hay không, mới là yếu quyết. Hoàng Đỗ Quyên chính là Hoàng Đỗ Quyên!”

Đỗ Quyên xinh đẹp cười, gật đầu nói: “Nói cũng phải. Phong tư của Tả cô nương, ta chỉ có thể hâm mộ ở trong lòng, không có cách nào học được. Ta chỉ làm Hoàng Đỗ Quyên thôi! Tả cô nương, tranh này người phải cất kỹ, chờ tương lai đệ đệ ta nổi danh, tranh này sẽ vạn kim khó cầu !”

Mọi người nghe xong đều cười rộ lên.

Tả Lao Yên trong lòng mặc niệm: Hoàng Đỗ Quyên chính là Hoàng Đỗ Quyên!

Nàng thì sao?

Trong lòng Hoàng Nguyên, nàng lại là như thế nào ?

Ánh mắt dừng ở bức tranh trên bàn đá, bộ dạng phục tùng cười nhẹ.

Tả Hư Cực thấy Đỗ Quyên đem “ghen tị” biểu hiện ra tự nhiên như thế, nhìn nàng ngây người. Đang thất thần, bỗng nhiên cảm giác không đúng. Xoay mặt nhìn qua, Nhậm Tam Hòa đang nghiêm nghị theo dõi hẩn, trong

mắt hàn quang lóe ra. Hấn cả kính run lên một, cuống quít thu hồi ánh mắt, lúng túng không thôi, vừa kính ngạc, không biết vì sao tiêu dượng của Hoàng Nguyên đối địch với mình như thế.

Mọi người đang nói giỡn, không lưu tâm chi tiết này.

Đảo mắt nhìn quanh, Tả Lao Yên thấy vài vị trưởng bối bắt đầu ăn đồ mình mang tới, hết sức cao hứng, vội tự mình giới thiệu với mọi người, vẻ mặt cung kính và mềm mại.

Điều này làm cho Hoàng lão cha rất hưởng thụ, thấy cháu gái nhà mình không vừa mắt.

Vì ca ngợi người khác, cũng vì chỉ bảo cháu gái, hấn nói với Đỗ Quyên và Hoàng Ly nói: “Hai người nên học hỏi Tả cô nương. Xem người ta, bộ dáng tiêu thư đại gia. Giống như các người, không khác gì dã nha đầu. Trước mặt trưởng bối cũng không biết trên dưới nặng nhẹ.”

Phùng Thị nghe xong sắc mặt thập phần không tốt.

Đỗ Quyên lại hòa theo hấn nói: “Gia gia nói rất đúng!”

Hoàng lão cha thấy nàng nghe lời như thế, giáo huấn càng thêm hăng say, ngụ ý, Đỗ Quyên không bằng một sợi tóc của Tả Lao Yên.

Bắt đầu Tả Lao Yên nghe xong rất cao hứng, sau một hồi cảm thấy bất an.

Nàng vội vàng cười hoà giải, tán dương Đỗ Quyên rất nhiều ưu điểm.

Đỗ Quyên lại tựa như không thèm để ý, hơi hơi làm nũng nói: “Gia gia! Người khác có thể nói chúng ta như vậy, gia gia cũng không thể nói như vậy.”

Hoàng lão cha trợn mắt nói: “Sao ta không thể nói?”

Đỗ Quyên đi đến bên người hấn ngồi xuống, vừa giúp hấn quạt, vừa oán giận nói: “Gia gia, ta là cháu gái của người! Ta và Tả cô nương xuất thân bất đồng, không cách nào so sánh được. Muốn so, đừng nói so ra kém Tả cô nương, so với nha hoàn của Tả cô nương ta cũng so không lại. Nhưng ta ở trong thôn coi như là giỏi giang. Gia gia ăn, mặc, dùng, có thứ nào mà ta không tận tâm? Tả cô nương lại khác. Nếu nàng tới nhà chúng ta, ngay cả cái chày gỗ cũng cảm không nổi, chẳng lẽ gia gia có thể mắng nàng vô dụng à? Cũng không thể so như vậy! Tả cô nương không có khả năng đến nông thôn chúng ta; ta cũng không có khả năng biến thành tiêu thư khuê các. Dem ta so với nàng, đó là hạ thấp nàng!”

Lòng Tả Lao Yên căng thẳng, sắc mặt đột biến.

Nàng lại thất thần nhìn Đỗ Quyên, thất lạc và nghi hoặc.

Hoàng Nguyên lúc này xen vào nói: “Gia gia, không thể so như vậy. Trên đời có rất nhiều người tài đức, nhưng gia gia sẽ không bởi vì cha ta kém bọn họ mà không thích cha ta; đối với kẻ làm cháu trai này cũng giống vậy. Đối với gia gia mà nói, chỉ cần con cháu hiếu thuận thì tốt rồi, cái khác cưỡng cầu không đến. Lại nói, tỷ ta rất xuất sắc, ngay cả ngự sử đại nhân ngày đó cũng khen nữa!”

Hắn nhìn về phía Đỗ Quyên thập phần tự hào.

Huynh muội Tâm Hư Cực vội vàng phụ họa, nói Tâm tuần phủ ở nhà cũng khen qua.

Hoàng lão cha nhất thời không nói chuyện, “Hừ” một tiếng nói: “Tỷ ngươi chỉ là quá cưỡng...”

Hoàng Nguyên vội vàng nói: “Gia gia yên tâm, sau này chúng ta đều hiếu thuận gia gia.” Một mặt nói sang chuyện khác, “Đã xế chiều, gia gia có đói bụng hay không? Nếu không chúng ta đi ăn cơm. Đi Lâm Giang Lâu trên đảo. Nhà hắn làm cá ngon nhất, ta mang gia gia và ông ngoại đi nếm thử.”